

Bruksela, dnia 27.3.2013
COM(2013) 161 final

2013/0088 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku
towarowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 95 final}

{SWD(2013) 96 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Ogólny kontekst i podstawa wniosku

Ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące znaków towarowych zostało częściowo zharmonizowane dyrektywą Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r., ujednoliconą jako dyrektywa 2008/95/WE (zwana dalej „dyrektywą”). Równolegle i w powiązaniu z krajowymi systemami znaków towarowych rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, ujednoliconym jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009 (zwane dalej „rozporządzeniem”) ustanowiono niezależny systemy rejestracji jednolitych praw wywołujących ten sam skutek w całej UE. W tym kontekście utworzono Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (UHRW) odpowiedzialny za rejestrację wspólnotowych znaków towarowych i administrowanie nimi.

Znak towarowy służy odróżnieniu towarów i usług danego przedsiębiorstwa. Za jego pomocą przedsiębiorstwo jest w stanie zdobywać klientów i zapewniać sobie ich lojalność, a także tworzyć swoją wartość i generować wzrost. Znak towarowy pełni w tym przypadku rolę motoru innowacji: konieczność zachowania jego istotnego charakteru sprzyja innowacjom w obszarze B+R, co z kolei prowadzi do stałego udoskonalania i rozwoju produktu. Ten dynamiczny proces ma również korzystny wpływ na zatrudnienie. W coraz bardziej konkurencyjnym otoczeniu jesteśmy świadkami stałego wzrostu znaczenia znaków towarowych nie tylko jako zasadniczego czynnika sukcesu rynkowego, lecz także stałego wzrostu ich wartości handlowej i liczby. W 2012 r. złożono rekordową liczbę zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych (ponad 107 900 w porównaniu z 98 217 w 2010 r. i 49 503 dziesięć lat wcześniej). W 2011 r. UHRW otrzymał również milionowe zgłoszenie od rozpoczęcia swojego funkcjonowania w 1996 r. Temu rozwojowi towarzyszą rosnące oczekiwania zainteresowanych stron, które chciałyby widzieć skuteczniejsze, charakteryzujące się wysoką jakością systemy rejestracji znaków towarowych, które są spójniejsze, powszechnie dostępne i aktualne pod względem technologicznym.

W 2007 r., ustosunkowując się do kwestii perspektyw finansowych UHRW, Rada¹ podkreśliła, że ustanowienie UHRW było wielkim sukcesem i znacznie przyczyniło się do wzmocnienia konkurencyjności UE. Rada przypomniała, że system wspólnotowego znaku towarowego ma w założeniu współistnieć z krajowymi systemami znaków towarowych, które nadal są konieczne dla tych przedsiębiorstw, które nie dążą do objęcia ich znaków towarowych ochroną na poziomie UE. Rada podkreśliła również znaczenie komplementarnej działalności prowadzonej przez krajowe urzędy ds. znaków towarowych i wezwała UHRW do poszerzenia zakresu współpracy z tymi urzędami w interesie ogólnego funkcjonowania systemu wspólnotowego znaku towarowego. Rada zauważyła także, że od stworzenia wspólnotowego znaku towarowego upłynęła ponad dekada i podkreśliła konieczność dokonania ogólnej oceny funkcjonowania tego systemu. Rada zwróciła się do Komisji o rozpoczęcie prac nad stosownym opracowaniem, zwłaszcza w celu zintensyfikowania i poszerzenia współpracy między UHRW i krajowymi urzędami ds. znaków towarowych prowadzonej w oparciu o dotychczasowe instrumenty.

¹ Konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 21 i 22 maja 2007 r., dokument Rady 9427/07.

W swoim programie Small Business Act² z 2008 r. Komisja zobowiązała się do zwiększenia dostępności dla MŚP systemu wspólnotowego znaku towarowego. Ponadto w komunikacie z 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej”³ Komisja podkreśliła swoje zobowiązanie do zapewnienia wydajnej i skutecznej ochrony znaków towarowych oraz wysokiej jakości systemu znaków towarowych. Komisja stwierdziła, że nadszedł już czas na dokonanie ogólnej oceny, która mogłaby stanowić podstawę przyszłego przeglądu systemu znaków towarowych w Europie, a także podstawę dalszego ulepszenia współpracy między UHRW a urzędami krajowymi. W 2010 r. w komunikacie dotyczącym strategii „Europa 2020”, w ramach inicjatywy przewodniej „Unia innowacji”, Komisja zobowiązała się unowocześnić ramy w zakresie znaków towarowych w celu poprawy warunków ramowych sprzyjających innowacjom przedsiębiorstw⁴. W końcu, w swojej strategii w zakresie praw własności intelektualnej w Europie z 2011 r.⁵ Komisja ogłosiła przegląd systemu znaków towarowych w Europie, który ma na celu modernizację tego systemu, zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym, poprzez uczynienie go skuteczniejszym, wydajniejszym i ogólnie bardziej spójnym.

1.2. Cel wniosku

Głównym wspólnym celem niniejszej inicjatywy oraz równoległego wniosku w sprawie przekształcenia dyrektywy – traktowanych jako pakiet – jest pobudzenie innowacji i wzrostu gospodarczego poprzez zwiększenie dostępności dla przedsiębiorstw i skuteczności systemów rejestracji znaków towarowych w całej UE dzięki zmniejszeniu związanych z nimi kosztów i złożoności tych systemów, a także zwiększeniu szybkości obsługi, przewidywalności i bezpieczeństwa prawnego. Te zmiany stanowią uzupełnienie starań mających na celu zapewnienie współistnienia i komplementarności systemu unijnego i krajowych systemów rejestracji znaków towarowych.

W przypadku niniejszej inicjatywy dotyczącej zmiany rozporządzenia Komisja nie proponuje nowego systemu, lecz dobrze ukierunkowane unowocześnienie istniejących przepisów, przy czym przyświecają jej następujące główne cele:

- dostosowanie terminologii do traktatu lizbońskiego i do postanowień wspólnego podejścia do agencji zdecentralizowanych (zob. pkt 5.1);
- uproszczenie procedur zgłaszania i rejestracji europejskiego znaku towarowego (zob. pkt 5.2);
- zwiększenie pewności prawa poprzez doprecyzowanie przepisów oraz usunięcie niejasności (zob. pkt 5.3);

² Komunikat Komisji: „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy – COM(2008) 394 final z dnia 25 czerwca 2008 r.

³ COM(2008) 465 final z dnia 16 lipca 2008 r.

⁴ COM(2010) 546 final z dnia 6 października 2010 r.

⁵ „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej Wspieranie kreatywności i innowacji celem zapewnienia wzrostu gospodarczego, atrakcyjnych miejsc pracy oraz wysokiej jakości produktów i usług w Europie” – COM(2011) 287.

- ustanowienie odpowiednich ram współpracy między UHRW a urzędami krajowymi w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i opracowywania wspólnych narzędzi (zob. pkt 5.4);
- dostosowanie ram prawnych do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (zob. pkt 5.5).

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

2.1. Konsultacje społeczne

Niniejsza inicjatywa jest realizowana w oparciu o ocenę sposobu funkcjonowania systemu rejestracji znaków towarowych w całej Europie oraz zakrojonych na szeroką skalę konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, których ona dotyczy.

Głównym elementem oceny było badanie przeprowadzone na zlecenie Komisji przez Instytut Prawa Własności Intelektualnej i Prawa Konkurencji im. Maxa Plancka. Badanie przeprowadzono w okresie od listopada 2009 r. do lutego 2011 r.⁶ Obok specjalistycznej analizy, w ramach badania przeprowadzono konsultacje z różnymi zainteresowanymi stronami. W ramach tych konsultacji zrealizowano badanie wśród użytkowników systemu wspólnotowego znaku towarowego, zgromadzono uwagi organizacji reprezentujących użytkowników znaków towarowych na poziomie krajowym, europejskim i międzynarodowym oraz zorganizowano w czerwcu 2010 r. spotkanie, na którym organizacje te miały możliwość przedstawienia swojego stanowiska. Instytut odbył także konsultacje z urzędami krajowymi ze wszystkich państw członkowskich oraz z UHRW.

W końcowym sprawozdaniu stwierdzono, że podstawy europejskiego systemu znaków towarowych są solidne. W szczególności procedury stosowane przez UHRW zasadniczo zaspokajają potrzeby i oczekiwania przedsiębiorstw. Istnieje również zgoda co do tego, że współistnienie praw wynikających ze wspólnotowego znaku towarowego i krajowych znaków towarowych ma zasadnicze znaczenie i jest konieczne dla wydajnego funkcjonowania systemu znaków towarowych, który spełnia wymagania przedsiębiorstw różnej wielkości, wymagania rynków oraz zaspokaja potrzeby o charakterze geograficznym. W sprawozdaniu stwierdzono jednak, że w UE konieczna jest dalsza harmonizacja przepisów i praktyk z zakresu znaków towarowych. Potwierdzono w nim, że system wspólnotowego znaku towarowego funkcjonuje prawidłowo i za jego pośrednictwem zaproponowano znaczną liczbę propozycji wprowadzenia udoskonaleń. W sprawozdaniu określono konkretne obszary, w których możliwa jest lepsza współpraca między UHRW a urzędami krajowymi.

Ustosunkowując się do cząstkowych wyników badania, Rada przyjęła konkluzje w dniu 25 maja 2010 r.⁷ W konkluzjach tych zatwierdzono porozumienie osiągnięte we wrześniu 2008 r. przez organy zarządzające UHRW (Rada Administracyjna i Komitet Budżetowy) w sprawie środków budżetowych przewidzianych w celu doprowadzenia do lepszego zrównoważenia

⁶ Zob. ostateczna wersja badania IMP, w tym załączniki, pod adresem http://ec.europa.eu/internal_market/indprop/tm/index_en.htm.

⁷ Konkluzje Rady z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w UE, Dz.U. C 140 z 29.5.2010, s. 22.

budżetu UHRW w przyszłości. Rada zgodziła się, że wspomniane środki budżetowe przyczynią się również do modernizacji, uproszczenia, harmonizacji i wzmocnienia systemu znaków towarowych w Europie jako całości. Rada wezwała Komisję do uwzględnienia – w ramach zmian prawodawstwa – wprowadzenia konkretnego przepisu w celu określenia ram współpracy między UHRW a urzędami krajowymi. Regulacja ta powinna wyraźnie stanowić, że wszystkie urzędy ds. znaków towarowych w UE powinny dążyć do harmonizacji praktyk a UHRW powinien podejmować działania ukierunkowane na ułatwienie realizacji tego celu. Rada wezwała również do utworzenia podstawy prawnej do przekazania urzędom krajowym kwoty odpowiadającej 50 % środków UHRW z opłat za przedłużenie ochrony, tak by środki te zostały wykorzystane do ochrony, promocji lub egzekwowania praw wynikających ze znaków towarowych.

W nawiązaniu do badania służby Komisji zorganizowały w dniu 26 maja 2011 r. spotkanie ze organizacjami użytkowników, aby umożliwić im przedstawienie swojego stanowiska. Wyniki wpłynęły na wstępną analizę Komisji i ją potwierdziły.

2.2. Ocena skutków

W ocenie skutków zidentyfikowano jeden główny problem, który należy rozwiązać w zmienionym rozporządzeniu: jest nim niski poziom współpracy między urzędami ds. znaków towarowych w Europie. Jak wyjaśniono w ocenie skutków, istnieje wiele powiązań między systemem wspólnotowego znaku towarowego a krajowymi systemami znaków towarowych, co powoduje bezpośrednie konsekwencje zarówno dla użytkowników znaków towarowych, jak i dla urzędów zajmujących się ochroną własności intelektualnej. Wymaga to pewnej komplementarności między tymi dwoma systemami. Aby osiągnąć taką komplementarność i zapewnić jej funkcjonowanie, UHRW i urzędy krajowe powinny ze sobą blisko współpracować.

Wydajną i skuteczną współpracę między urzędami ds. znaków towarowych w Europie obecnie poważnie utrudnia szereg przeszkód:

- brak wyraźnej podstawy prawnej dla współpracy w zakresie prawodawstwa UE dotyczącego znaków towarowych;
- brak zaplecza technicznego w urzędach krajowych;
- brak stabilnego finansowania w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Aby rozwiązać przedstawione problemy i osiągnąć odpowiednie trzy cele, przeanalizowano następujące warianty:

1. Zapewnienie odpowiedniej podstawy prawnej dla współpracy:
 - a) Wariant 1: nie przewidziano by żadnej konkretnej podstawy prawnej dla współpracy między urzędami zajmującymi się ochroną własności intelektualnej w Europie;
 - b) Wariant 2: zostałaby ustanowiona podstawa prawna umożliwiająca urzędom krajowym i UHRW współpracę (współpraca fakultatywna);
 - c) Wariant 3: zostałaby ustanowiona podstawa prawna zobowiązująca urzędy krajowe i UHRW do współpracy (współpraca obowiązkowa);

2. Budowanie zdolności technicznych w urzędach krajowych:
 - a) Wariant 1: zamawianie i opracowywanie wymaganych środków i narzędzi pozostałoby w gestii poszczególnych urzędów;
 - b) Wariant 2: fakultatywny dostęp do narzędzi: urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej miałyby dostęp do wymaganych środków i narzędzi w ramach współpracy dobrowolnej;
 - c) Wariant 3: Obowiązkowy dostęp do narzędzi: zapewniono by dostępność wymaganych środków w ramach współpracy obowiązkowej. Wariant ten pokrywa się z wariantem 3 powyżej dotyczącym odpowiedniej podstawy prawnej i wariantem 3 poniżej dotyczącym długoterminowego finansowania działań w zakresie współpracy.
3. Zapewnienie długoterminowego finansowania działań w zakresie współpracy:
 - a) Wariant 1: finansowanie ze strony państw członkowskich;
 - b) Wariant 2: finansowanie z budżetu UE;
 - c) Wariant 3: finansowanie z budżetu UHRW;

W ramach oceny skutków stwierdzono, że proporcjonalnym rozwiązaniem, które w przypadku wszystkich celów najskuteczniej przyczyni się do ich osiągnięcia, jest wariant 3.

3. PODSTAWA PRAWNA I ZASADA POMOCNICZOŚCI

W odniesieniu do ustanawiania i funkcjonowania rynku wewnętrznego art. 118 akapit pierwszy przewiduje ustanowienie europejskich praw własności intelektualnej w celu zapewnienia jednolitej ochrony tych praw w całej UE, w tym utworzenie scentralizowanych na poziomie Unii systemów zezwoleń, koordynacji i nadzoru.

Wspólnotowy znak towarowy jest unijnym tytułem prawnym własności intelektualnej ustanowionym rozporządzeniem UE. Analiza przeprowadzona w ramach oceny skutków dowiodła, że niektóre części wspomnianego rozporządzenia należy zmienić w celu ulepszenia i usprawnienia systemu wspólnotowego znaku towarowego. Tylko ustawodawca UE posiada kompetencje do dokonania koniecznych zmian.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie będzie miał wpływu na budżet Unii Europejskiej, dlatego też nie towarzyszy mu ocena skutków finansowych wymagana zgodnie z w art. 31 rozporządzenia finansowego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002).

5. SZCZEGÓŁOWE OMÓWIENIE WNIOSKU

Proponowane zmiany rozporządzenia zostały przedstawione w kontekście celów określonych w pkt 1.2 powyżej.

5.1. Dostosowanie terminologii oraz wspólne podejście do unijnych agencji zdecentralizowanych

W wyniku wejścia w życie traktatu lizbońskiego uaktualniono terminologię zawartą w rozporządzeniu. Oznacza to zmianę terminu „wspólnotowy znak towarowy” na „europejski znak towarowy”.

We wspólnym podejściu do agencji zdecentralizowanych, które zostało uzgodnione przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w lipcu 2012 r., przedstawiono szereg środków mających na celu poprawę zarządzania i efektywności istniejących i ustanowionych w przyszłości agencji. Rozporządzenie powinno zostać dostosowane, tak aby uwzględnić wspólne podejście w odniesieniu do jego postanowień dotyczących UHRW. W odniesieniu do nazwy agencji proponuje się jej zmianę na „Agencja Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów” (zwana dalej „Agencją”), wzmocnienie funkcji jej zarządu, dostosowanie procedur naboru urzędników wyższego szczebla oraz zapewnienie rocznych i wieloletnich programów prac agencji i regularnych ocen.

5.2. Uproszczenie procedur

- Zgłaszanie (art. 25)

Urzędy krajowe już prawie wcale nie otrzymują zgłoszeń europejskich znaków towarowych. Niemal wszystkie zgłoszenia (96,3 % w 2012 r.) są obecnie bezpośrednio dokonywane za pośrednictwem elektronicznego systemu zgłaszania UHRW. Wobec tego, ponieważ obecnie zgłoszenia można dokonać łatwo drogą elektroniczną, należy znieść możliwość dokonywania zgłoszeń do urzędów krajowych.

- Data dokonania zgłoszenia (art. 27)

Większość zgłoszeń europejskich znaków towarowych jest obecnie rozpatrywana przed upływem terminu jednego miesiąca, zanim zgłaszający muszą uiścić opłatę za zgłoszenie. Pozwala to zgłaszającym dokonywać „próbnych zgłoszeń” i nie uiszczać opłaty, jeżeli Agencja stwierdzi niedociągnięcie lub wniesie sprzeciw. Płatności przy użyciu bieżących rachunków są uznawane za dokonane w ostatnim dniu miesiąca, jeżeli zgłaszający sobie tego życzą. Zmieniono zatem art. 27, znosząc okres jednego miesiąca i dokonując powiązania „obowiązku” zapłaty z dokonaniem zgłoszenia, tak aby każdy zgłaszający był zobowiązany do przedstawienia dowodu dokonania lub zlecenia zapłaty w momencie dokonania zgłoszenia.

- Poszukiwania i rozpatrywanie (art. 38 i 155)

Obecne systemy poszukiwań i rozpatrywania nie zapewniły ani wiarygodnego narzędzia weryfikacji znaku towarowego, ani w pełni kompleksowego monitorowania rejestru. Wady poszukiwań i rozpatrywania na szczeblu krajowym i UE stały się coraz bardziej widoczne, podczas gdy postęp informatyczny umożliwia obecnie użytkownikom dostęp do lepszych, szybszych i tańszych alternatyw. Zgłaszający są obecnie w bardzo niewielkim stopniu zainteresowani otrzymywaniem wyników krajowych poszukiwań i rozpatrywania od urzędów

krajowych uczestniczących w systemie fakultatywnym. Agencja, wraz z urzędami krajowymi, jest w trakcie opracowywania szeregu obiecujących narzędzi, które oferują znacznie lepsze środki poszukiwania pierwszeństwa i monitorowania rejestru naruszeń. Obecne systemy poszukiwań i rozpatrywania zostają zatem zniesione.

- Publikacja zgłoszenia (art. 39)

Zniesienie systemu rozpatrywania zgłoszeń umożliwi również zlikwidowanie jednomiesięcznego okresu między przekazaniem zgłaszającemu przez Agencję sprawozdania z poszukiwań a publikacją zgłoszenia. Przyspieszy to procedurę rejestracji.

- Uwagi stron trzecich (art. 40)

W celu ułatwienia przedstawiania uwag przez strony trzecie zmieniono art. 40, przedłużając okres, w ciągu którego można zgłaszać uwagi. Odesłanie do daty publikacji zostanie usunięte z uwagi na to, że zgłoszenia europejskiego znaku towarowego są już dostępne dla opinii publicznej w ramach bazy danych znaków towarowych Agencji „CTM online” w ciągu kilku dni od ich zgłoszenia. W celu uproszczenia procedur strony trzecie będą mieć możliwość przedstawienia uwag już od momentu uzyskania informacji o zgłoszeniu. Termin przedstawiania uwag upływa z końcem terminu wniesienia sprzeciwu lub po zakończeniu postępowania w sprawie sprzeciwu, zgodnie z obecną praktyką Agencji.

- Zmiana decyzji w sprawach *inter partes* (art. 62)

Okazało się, że art. 62 nie ma praktycznego znaczenia. Dotychczas na mocy tego przepisu nie zmieniono ani jednej decyzji w sprawach *inter partes*. Głównym tego powodem jest fakt, że druga strona nie jest zainteresowana wyrażeniem akceptacji, czego wymaga art. 62 ust. 2. Biorąc pod uwagę, że istnieją wystarczające środki zaradcze w celu poprawy błędnej decyzji w sprawach *inter partes*, art. 62 skreśla się.

- Kontynuacja postępowania (art. 82)

Stosowanie art. 82 doprowadziło do pewnych praktycznych problemów i do wydania komunikatu przewodniczącego Agencji nr 06/05⁸. Art. 82 zostaje zmieniony, aby uprościć jego stosowanie i włączyć do niego treść wspomnianego komunikatu. Jako że zarówno art. 25 ust. 3, jak i art. 62 zostają skreślone, wszystkie odesłania do nich zostają również skreślone z listy terminów, do których art. 82 nie ma zastosowania. Skreśla się również odesłanie do art. 42, aby umożliwić dalsze obowiązywanie wszystkich terminów postępowań w sprawie sprzeciwu, z wyjątkiem terminu wniesienia sprzeciwu przewidzianego w art. 41 ust. 1 oraz terminu uiszczenia opłaty za sprzeciw określonej w art. 41 ust. 3.

- Wniesienie sprzeciwu do rejestracji międzynarodowych (art. 156)

Ponieważ nie ma konieczności utrzymania przewidzianego obecnie sześciomiesięcznego okresu, art. 156 zostaje zmieniony w celu skrócenia do jednego miesiąca okresu między publikacją na mocy art. 152 ust. 1 a rozpoczęciem okresu wnoszenia sprzeciwu wobec rejestracji międzynarodowych.

⁸ Dz.U. UHRW 2005 r., s. 1402.

5.3. Zwiększenie pewności prawa

- Definicja europejskiego znaku towarowego (art. 4)

Artykuł 4 został zmieniony, aby usunąć wymóg „graficznej przedstawialności”. Wymóg wstępny, zgodnie z którym powinno być możliwe graficzne przedstawienie zastosowanego znaku, jest anachronizmem. Stwarza on dużą niepewność prawa w sytuacjach związanych z pewnymi nietradycyjnymi znakami takimi jak dźwięki. W takich przypadkach przedstawienie w formie innej niż graficzna (np. za pośrednictwem pliku dźwiękowego) może być bardziej wskazane niż przedstawienie w formie graficznej, jeżeli pozwala precyzyjniej zidentyfikować dany znak, a tym samym pozwala osiągnąć cel, jakim jest większa pewność prawa. Proponowana nowa definicja zostawia swobodę rejestracji materiału, który może być przedstawiony za pośrednictwem środków technologicznych zapewniających odpowiednie gwarancje. Proponowane rozwiązanie nie zakłada nieograniczonego rozszerzenia katalogu dopuszczalnych sposobów przedstawienia oznaczenia, lecz zapewnia większą elastyczność w tym względzie, zapewniając jednocześnie większą pewność prawa.

- Ochrona oznaczeń geograficznych i określeń tradycyjnych (art. 7)

Art. 7 ust. 1 lit. j) i k) nie zapewnia tego samego poziomu ochrony oznaczeń geograficznych, który zapewniają następujące przepisy:

- art. 13 i 14 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁹;
- art. 118l i 118m rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 491/2009 z dnia 25 maja 2009 r.¹⁰;
- art. 16 rozporządzenia (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych¹¹.

W celu zagwarantowania, że prawodawstwo UE zapewniające ochronę oznaczeń geograficznych jest w pełni skuteczne w procedurach dotyczących rejestracji europejskich znaków towarowych, odpowiednie bezwzględne podstawy odmowy zostały w pełni ujednolicone z prawodawstwem UE w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i zostały uproszczone w niniejszym w rozporządzeniu. Ponadto dla zachowania spójności podstawy odmowy zostaną rozszerzone w celu uwzględnienia chronionych określeń tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

- Prawa przyznane przez europejski znak towarowy (art. 9 i 9a)

1. Prawa przyznane bez uszczerbku dla wcześniejszych praw

⁹ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 154 z 17.06.2009, s. 1.

¹¹ Dz.U. L 39 z 13.02.2008, s. 16.

Ani rozporządzenie, ani dyrektywa nie zawierają wyraźnego przepisu stanowiącego, że właściciel znaku towarowego nie może powoływać się na swoje prawa, aby sprzeciwić się korzystaniu z identycznego lub podobnego oznaczenia, które jest już przedmiotem wcześniejszego prawa. Zgodnie z art. 16 ust. 1 porozumienia TRIPS¹² zmieniono art. 9 niniejszego rozporządzenia, tak by doprecyzować, że roszczenia z tytułu naruszenia pozostają bez uszczerbku dla wcześniejszych praw.

2. Przypadki podwójnej tożsamości

Uznanie dodatkowych funkcji znaku towarowego na podstawie art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy spowodowało brak pewności prawa. Mało przejrzysty stał się zwłaszcza związek między przypadkami podwójnej tożsamości a rozszerzonym zakresem ochrony udzielanej na podstawie art. 5 ust. 2 znakom towarowym cieszącym się renomą¹³. Mając na względzie pewność prawa i spójność, doprecyzowano, że w przypadkach zarówno podwójnej tożsamości na podstawie art. 9 ust. 1 lit. a), jak i podobieństwa na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) liczy się jedynie pierwotna funkcja.

3. Wykorzystanie jako nazwa handlowa lub nazwa przedsiębiorstwa

Zgodnie w wyroku Trybunału Sprawiedliwości¹⁴ art. 5 ust. 1 dyrektywy stosuje się w przypadku, gdy w oczach odbiorców nazwa przedsiębiorstwa wykorzystywana jest (również) w odniesieniu do towarów lub usług oferowanych przez to przedsiębiorstwo. Dlatego też wykorzystanie chronionego znaku towarowego jako nazwy handlowej należy uznać za czynność o znamionach naruszenia, jeżeli spełnione zostało kryterium używania w odniesieniu do towarów lub usług.

4. Wykorzystanie w reklamie porównawczej

Dyrektywa 2006/114/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej¹⁵ reguluje warunki dopuszczalności reklamy, która wyraźnie lub przez domniemanie identyfikuje konkurenta albo towary lub usługi oferowane przez konkurenta. Związek między tym instrumentem a przepisami w zakresie znaków towarowych jest źródłem wątpliwości. Należy zatem uściślić, że właściciel znaku towarowego może uniemożliwić wykorzystanie swojego znaku towarowego w reklamie porównawczej, jeżeli ta reklama porównawcza nie spełnia wymogów art. 4 dyrektywy 2006/114/WE.

5. Przesyłki od dostawców komercyjnych

Zaproponowano zmiany w celu wyjaśnienia, że towary nie mogą być przywożone do UE nawet jeżeli wyłącznie nadawca towarów działa w celach handlowych. Regulacja ta ma na celu zapewnić właścicielowi znaku towarowego prawo do uniemożliwiania przedsiębiorstwom (mieszczącym się w UE lub poza jej granicami) przywozu towarów znajdujących się poza UE, które zostały sprzedane, zaoferowane, zareklamowane lub przesłane konsumentom prywatnym, oraz zniechęcić do zamawiania i sprzedaży towarów podrobionych za pośrednictwem internetu.

¹² Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 213.

¹³ Opinia AG Jääskinen w sprawie Case C-323/09, *Interflora*, par. 9.

¹⁴ Wyrok z dnia 11 września 2007 r., sprawa C-17/06, *Céline*, Zb.Orz. I-07041.

¹⁵ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

6. Towary wprowadzane na obszar celny

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Philips/Nokia*¹⁶ wprowadzenie na obszar celny UE towarów nieunijnych, ich obecność lub przemieszczanie na tym obszarze w ramach procedury zawieszającej nie stanowi – na podstawie istniejącego prawodawstwa – naruszenia praw własności intelektualnych przysługujących na mocy przepisów prawa materialnego Unii lub jej państw członkowskich. Towary te można uznać za podrobione wyłącznie wówczas, gdy istnieje dowód na to, że są one przedmiotem czynności handlowej skierowanej do unijnych konsumentów, takiej jak sprzedaż, oferta sprzedaży lub reklama. Wyrok w sprawie *Philips/Nokia* wywołał falę silnej krytyki ze strony zainteresowanych stron, gdyż w konsekwencji nakłada on na posiadaczy praw niewspółmiernie wysoki ciężar dowodu oraz utrudnia walkę z podrabianiem towarów. Oczywiście jest, że istnieje pilna potrzeba wprowadzenia europejskich ram prawnych umożliwiających skuteczniejszą walkę z podrabianiem towarów – procederem, który nabiera coraz większego tempa. Proponuje się zatem wyeliminowanie istniejącej luki poprzez przyznanie posiadaczom praw prawa do uniemożliwienia osobom trzecim przywożenia na obszar celny Unii towarów z państw trzecich, które opatrzone są – bez zgody – znakiem towarowym zasadniczo identycznym ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów, niezależnie od tego, czy dopuszczane są one do swobodnego obrotu.

7. Czynności przygotowawcze

Ani rozporządzenie, ani dyrektywa nie zawierają żadnych przepisów umożliwiających wszczęcie postępowania wymierzonego przeciwko dystrybucji i sprzedaży etykiet i opakowań lub podobnych artykułów, które mogą być następnie użyte w połączeniu z nielegalnymi produktami. Przepisy krajowe w niektórych państwach zawierają wyraźne regulacje obejmujące działalność tego rodzaju. Wprowadzenie w rozporządzeniu i dyrektywie przepisu regulującego tę kwestię jest zatem właściwym krokiem przyczyniającym się w praktyczny, istotny i skuteczny sposób do zwalczania procederu podrabiania towarów.

- Ograniczenie skutków europejskiego znaku towarowego (art. 12)

Ograniczenie przewidziane w art. 12 ust. 1 lit. a) zostało zawężone do wykorzystania nazwisk wyłącznie zgodnie z treścią wspólnego oświadczenia Rady i Komisji¹⁷. W celu zachowania spójności zakres ograniczenia przewidzianego w art. 12 ust. 1 lit. b) rozszerzono, aby objąć nim wykorzystanie niewyróżniających oznaczeń lub wskazań. Uznano również za właściwe wprowadzenie w art. 12 ust. 1 lit. c) wyraźnego ograniczenia obejmującego użycie polegające na szeroko rozumianym nawiązaniu do produktu lub usługi. W oddzielnym ustępie sprecyzowano ponadto kryteria określające przypadki, w których użycie znaku towarowego nie może zostać uznane za zgodne z uczciwą praktyką biznesową.

- Oznaczenie tożsamości i klasyfikacja towarów i usług (art. 28)

Artykuł 28 został zmieniony, żeby zapewnić podstawowe przepisy dotyczące tożsamości i klasyfikacji towarów i usług w rozporządzeniu. Przepisy te zostały włączone do dyrektywy.

¹⁶ Wyrok z dnia 1 grudnia 2011 r., sprawy C-446/09 *Philips* i C-495/09 *Nokia*.

¹⁷ Wspólne oświadczenie Rady i Komisji Wspólnot Europejskich zamieszczone w protokole posiedzenia Rady, poświęcone pierwszej dyrektywie rady mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, przyjętej w dniu 21 grudnia 1998 r.

Ich podstawą są zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości¹⁸, zgodnie z którymi towary i usługi, o których ochronę wnioskuje się, powinny być wskazane przez zgłaszającego w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i przedsiębiorstwom ustalenie zakresu ochrony przyznanej przez znak towarowy. W celu wskazania towarów lub usług używać można ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej, pod warunkiem że te wskazania są wystarczająco jasne i precyzyjne. W zmianie doprecyzowano, że stosowanie ogólnych terminów należy interpretować w sposób obejmujący wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu. Co więcej, zmiana umożliwi właścicielom europejskich znaków towarowych, które zostały zgłoszone przed datą publikacji nowej praktyki Agencji w zakresie klasyfikacji¹⁹, dostosowanie ich specyfikacji towarów i usług zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w celu zapewnienia, by treść rejestru spełniała wymagane standardy jasności i precyzji.

- Europejskie znaki certyfikujące (art. 74b–74k)

Mimo że różne krajowe systemy zapewniają ochronę znaków certyfikujących, system europejskich znaków towarowych przewiduje obecnie jedynie rejestrację znaków indywidualnych i wspólnych. Niektóre podmioty publiczne i prywatne, które nie spełniają warunków kwalifikowania się do uzyskania ochrony wspólnego znaku towarowego, potrzebują także systemu ochrony znaków certyfikujących na poziomie UE. System taki pozwoliłby również wyeliminować obecną nierównowagę pomiędzy systemami krajowymi a systemem europejskiego znaku towarowego. Zaproponowano wprowadzenie do rozporządzenia zbioru szczegółowych przepisów dotyczących rejestracji europejskich znaków certyfikujących.

- Zadania Agencji (art. 123b)

Aby zapewnić kompleksowy charakter, pewność prawa oraz większą przejrzystość, wszystkie zadania Agencji zostały określone w nowym art. 123b, łącznie z tymi, które wynikają z innych aktów prawnych i nie są związane z innym systemem znaków towarowych.

5.4. Ramy współpracy (art. 123c)

W art. 123c określono jasne ramy obowiązkowej współpracy między Agencją a urzędami zajmującymi się ochroną własności intelektualnej państw członkowskich w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i opracowywania wspólnych narzędzi. W artykule tym stwierdzono, że Agencja i urzędy państw członkowskich są zobowiązane do współpracy oraz wskazano główne obszary współpracy i szczegółowe wspólne projekty leżące w interesie Unii, które Agencja będzie koordynować. Ustanowiono również mechanizm finansowania umożliwiający Agencji finansowanie tych wspólnych projektów w formie dotacji. Ten system finansowania stanowi prawną i wykonalną finansowo alternatywę do podejścia zasugerowanego przez Radę w jej konkluzjach z maja 2010 r.

¹⁸ Wyrok z dnia 19 czerwca 2012 r., sprawa C-307/10, *IP Translator*.

¹⁹ Komunikat nr 2/12 przewodniczącego UHRW, Dz.U. OHIM 7/2012.

5.5. Dostosowanie do art. 290 TFUE

Rozporządzenie przyznaje Komisji uprawnienia w celu przyjęcia pewnych przepisów. Przepisy te są obecnie określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującym rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego²⁰, rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2869/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego²¹ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającym regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego²². Wejście w życie traktatu lizbońskiego spowodowało konieczność dostosowania uprawnień przyznanych Komisji na mocy rozporządzenia do art. 290 Traktatu (nowe art. 24a, 35a, 45a, 49a, 57a, 65a, 74a, 74k, 93a, 114a, 144a i 161a).

²⁰ Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 1.
²¹ Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 33.
²² Dz.U. L 28 z 06.02.1996, s. 11.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 118 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego¹, ujednolicone w 2009 r. jako rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego², stworzyło system ochrony znaków towarowych w Unii Europejskiej, w ramach którego zapewniono ochronę znaków towarowych na szczeblu Unii Europejskiej, równoległe do ochrony znaków towarowych na poziomie państw członkowskich zgodnie z krajowymi systemami znaków towarowych zharmonizowanych dyrektywą Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 roku mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych³, ujednoliconą jako dyrektywa 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁴.
- (2) W wyniku wejścia w życie traktatu lizbońskiego należy uaktualnić terminologię zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 2007/2009. Oznacza to zmianę terminu „wspólnotowy znak towarowy” na „europejski znak towarowy”. Zgodnie ze

¹ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 79.

² Dz.U. L 78 z 24.03.2009, s. 1.

³ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1.

⁴ Dz.U. L 299 z 08.11.2008, s. 25.

wspólnym podejściem do agencji zdecentralizowanych, które zostało uzgodnione przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w lipcu 2012 r., nazwę „Urząd Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)” należy zastąpić nazwą „Agencja Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów” (zwana dalej „Agencją”).

- (3) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej”⁵ Komisja przeprowadziła kompleksową ocenę ogólnego funkcjonowania systemu znaków towarowych w całej Europie, obejmującą szczebel unijny i szczeble krajowe oraz ich wzajemne powiązania.
- (4) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w Unii Europejskiej⁶ Rada wezwała Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących zmiany rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i dyrektywy 2008/95/WE.
- (5) Doświadczenia zdobyte od czasu ustanowienia systemu wspólnotowego znaku towarowego wykazały, że przedsiębiorstwa z Unii i z państw trzecich, przyjęły ten system, który okazał się skuteczną i opłacalną alternatywę dla ochrony znaków towarowych na poziomie państw członkowskich.
- (6) Krajowe znaki towarowe pozostają jednak nadal niezbędne dla przedsiębiorstw, które nie chcą chronić swoich znaków towarowych na poziomie Unii lub które nie są w stanie uzyskać ogólnounijnej ochrony, a nie ma żadnych przeszkód dla objęcia ich ochroną krajową. Do podmiotów pragnących chronić swoje prawa w zakresie znaków towarowych powinno należeć podjęcie decyzji o skorzystaniu z ochrony krajowej w postaci znaku towarowego w jednym lub w kilku państwach członkowskich, w postaci europejskiego znaku towarowego, bądź też skorzystanie z obydwu tych opcji.
- (7) Podczas gdy ocena ogólnego funkcjonowania systemu wspólnotowego znaku towarowego potwierdziła, że wiele aspektów tego systemu, w tym podstawowe zasady, na których jest on oparty, wytrzymało próbę czasu i nadal zaspakaja potrzeby i oczekiwania przedsiębiorców, Komisja stwierdziła w swoim komunikacie zatytułowanym „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej” z dnia 24 maja 2011 r.⁷, że istnieje konieczność modernizacji systemu znaków towarowych w Unii poprzez uczynienie go bardziej skutecznym, efektywnym i spójnym jako całość i dostosowanie go do ery internetu.
- (8) Równolegle do ulepszeń i zmian systemu wspólnotowego znaku towarowego należy dokonać dalszej harmonizacji przepisów i praktyk dotyczących krajowych znaków towarowych i dostosować je do unijnego systemu znaków towarowych w zakresie odpowiednim do zapewnienia, tak dalece jak to możliwe, równych warunków rejestracji i ochrony znaków towarowych w całej Unii.

⁵ COM(2008) 465.

⁶ Dz.U. C 140 z 29.5.2010, s. 22.

⁷ COM(2011) 287.

- (9) Aby umożliwić większą elastyczność przy jednoczesnym zapewnieniu większej pewności prawa w odniesieniu do środków przedstawiania znaków towarowych, wymóg graficznej przedstawialności powinien zostać skreślony z definicji europejskiego znaku towarowego. Należy dopuścić przedstawianie oznaczenia w jakiegokolwiek odpowiedniej formie, a zatem niekoniecznie w formie graficznej, o ile przedstawienie to pozwala właściwym organom i społeczeństwu określić w sposób precyzyjny i jasny właściwego przedmiotu ochrony.
- (10) Obowiązujące obecnie przepisy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie są w stanie zaoferować tego samego poziomu ochrony oznaczeń geograficznych, który zapewniają inne instrumenty prawa unijnego. Dlatego też konieczne jest wyjaśnienie bezwzględnych podstaw odmowy w odniesieniu do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz zapewnienie pełnej zgodności z odpowiednim prawodawstwem Unii, które przewiduje ochronę tych tytułów własności intelektualnej. Dla zachowania spójności z innymi przepisami Unii zakres tych bezwzględnych podstaw należy rozszerzyć w celu uwzględnienia chronionych określeń tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.
- (11) Znaki towarowe zgłoszone w alfabecie lub języku niezrozumiałym w Unii nie powinny zostać objęte ochroną, jeżeli ich rejestracja musiałaby zostać odrzucona na podstawie bezwzględnych podstaw po ich przetłumaczeniu lub dokonaniu transkrypcji na dowolny język urzędowy państw członkowskich.
- (12) Należy utrudnić nieuczciwe stosowanie znaków towarowych poprzez rozszerzenie możliwości sprzeciwu wobec zgłoszenia europejskiego znaku towarowego dokonanego w złej wierze.
- (13) W celu utrzymania silnej ochrony praw do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych chronionych na poziomie Unii konieczne jest wyjaśnienie, że prawa te uprawniają do wniesienia sprzeciwu wobec rejestracji późniejszego europejskiego znaku towarowego, niezależnie od tego, czy stanowią one również podstawę do odmowy, która musi zostać uwzględniona z urzędu przez eksperta.
- (14) W celu zapewnienia pewności prawa oraz pełnej zgodności z zasadą pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniejszy zarejestrowany znak towarowy ma pierwszeństwo przed późniejszym zarejestrowanym znakiem towarowym, należy przewidzieć, że egzekwowanie praw przyznanych przez europejski znak towarowy powinno przebiegać bez uszczerbku dla praw właścicieli, nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa europejskiego znaku towarowego. Jest to zgodne z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej z dnia 15 kwietnia 1994 r.⁸
- (15) W celu zapewnienia pewności i jasności prawa konieczne jest wyjaśnienie, że nie tylko w przypadku podobieństwa, lecz także w przypadku identycznego znaku towarowego wykorzystywanego w odniesieniu do identycznych towarów lub usług, ochrony należy udzielić znakowi towarowemu tylko wówczas, gdy – oraz w zakresie,

⁸ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 214.

w jakim – zagrożona jest główna funkcja znaku towarowego, a mianowicie gwarantowanie pochodzenia handlowego towarów lub usług.

- (16) W przypadku gdy przedsiębiorstwo wykorzystuje ten sam lub podobny znak jako nazwę handlową w sposób, który powoduje powstanie powiązania między przedsiębiorstwem noszącym daną nazwę i towarami lub usługami pochodzącymi z tego przedsiębiorstwa, może dojść do wprowadzenia w błąd co do handlowego źródła pochodzenia towarów lub usług, . Za naruszenie europejskiego znaku towarowego należy zatem uznać również używanie znaku jako nazwy handlowej lub podobnego oznaczenia, jeśli użycia tego dokonano w celu odróżnienia towarów lub usług pod względem ich pochodzenia handlowego.
- (17) Aby zapewnić pewność prawa oraz pełną zgodność ze szczegółowymi przepisami unijnego prawa, należy przewidzieć, że właściciel europejskiego znaku towarowego powinien mieć możliwość zakazywania stronie trzeciej używania znaku w reklamie porównawczej, w przypadku gdy taka reklama porównawcza jest sprzeczna z dyrektywą 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej⁹.
- (18) W celu wzmocnienia ochrony znaków towarowych i skuteczniejszego zwalczania procederu podrabiania towarów właściciel europejskiego znaku towarowego powinien zostać uprawniony do zakazania stronom trzecim wprowadzania na obszar celny Unii towarów bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, w przypadku gdy towary pochodzą z państw trzecich i są opatrzone, bez upoważnienia, znakiem towarowym, który jest identyczny z europejskim znakiem towarowym zarejestrowanym w stosunku do tych towarów.
- (19) W celu skuteczniejszego zapobiegania wprowadzaniu towarów naruszających prawo, zwłaszcza w kontekście sprzedaży przez internet, właściciel powinien mieć prawo zakazywania przywozu tych towarów do Unii, gdy cel handlowy przyświeca wyłącznie nadawcy towarów.
- (20) Aby umożliwić właścicielom europejskich znaków towarowych skuteczniejsze zwalczanie procederu podrabiania towarów, powinni być oni uprawnieni do zakazywania umieszczania na towarach znaków naruszających ich prawa, a także zakazywania czynności przygotowawczych podejmowanych przed umieszczeniem tych znaków.
- (21) Wyłączne prawa przyznane przez europejski znak towarowy nie powinny upoważniać właściciela do zakazywania używania oznaczeń lub określeń, które są używane w sposób rzetelny i zgodny z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Aby stworzyć równe warunki dotyczące nazw handlowych i znaków towarowych w przypadku konfliktów w sytuacji, gdy nazwom handlowym regularnie udziela się nieograniczonej ochrony wobec późniejszych znaków towarowych, należy uznać, że użycie tego rodzaju obejmuje wyłącznie użycie własnego nazwiska. Powinno ono także obejmować użycie opisowych lub nieodróżniających oznaczeń lub określeń ogółem. Ponadto właściciel nie powinien być uprawniony do zakazywania ogólnego

⁹ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

używania europejskiego znaku towarowego w rzetelny i uczciwy sposób w celu wskazania lub odwołania się do danych towarów i usług jako towarów i usług danego właściciela.

- (22) W celu zapewnienia pewności prawa i zagwarantowania legalnie nabytych praw ze znaku towarowego właściwe i konieczne jest określenie – bez uszczerbku dla zasady, zgodnie z którą praw z późniejszego znaku towarowego nie można egzekwować ze szkodą dla wcześniejszego znaku towarowego – że właściciele europejskich znaków towarowych nie są uprawnieni do zgłaszania sprzeciwu wobec używania późniejszego znaku towarowego, jeśli późniejszy znak towarowy został uzyskany w czasie, gdy nie było możliwości egzekwowania praw z wcześniejszego znaku towarowego ze szkodą dla późniejszego znaku towarowego.
- (23) Z uwagi na względy słuszności i pewność prawa używanie europejskiego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, powinno być wystarczające do ochrony przyznanych praw bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany.
- (24) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 207/2009 przyznaje Komisji uprawnienia do przyjęcia przepisów wykonawczych do wspomnianego rozporządzenia. Na skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia przekazane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009 muszą zostać dostosowane do postanowień art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (25) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (26) W celu zapewnienia skutecznej rejestracji aktów prawnych dotyczących europejskiego znaku towarowego jako przedmiotu własności i zapewnienia pełnej przejrzystości rejestru europejskich znaków towarowych Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia pewnych obowiązków zgłaszającego w stosunku do konkretnych znaków towarowych, szczegółów dotyczących procedury dokonania wpisów w rejestrze dotyczących przeniesienia europejskich znaków towarowych, stworzenia i przeniesienia praw rzeczowych, wszczęcia egzekucji, udziału w postępowaniu upadłościowym, udzielenia lub przeniesienia licencji oraz do unieważnienia lub zmiany odpowiednich wpisów.
- (27) Ze względu na stopniowo malejącą i generalnie nieznaczną liczbę zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych dokonywanych w centralnych urzędach zajmujących się ochroną własności intelektualnej w państwach członkowskich („urzędach państw członkowskich”) zgłaszanie europejskiego znaku towarowego powinno być możliwe tylko w Agencji.
- (28) Ochrona w postaci europejskiego znaku towarowego udzielana jest w odniesieniu do konkretnych towarów i usług, których charakter i liczba określają zakres ochrony udzielonej właścicielowi znaku towarowego. Podstawowe znaczenie ma zatem

ustanowienie w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 przepisów w zakresie oznaczania tożsamości i klasyfikacji towarów i usług oraz zapewnienie pewności prawa i skutecznej administracji poprzez wprowadzenie wymogu, że towary i usługi, dla których wnioskowane jest prawo ochronne na znak towarowy, są wskazane przez zgłaszającego w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i przedsiębiorstwom ustalenie, na podstawie samego zgłoszenia, zakresu ochrony, której dotyczy zgłoszenie. Użycie ogólnych terminów należy interpretować jako obejmujące wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu. Właścicielom europejskich znaków towarowych, którzy ze względu na uprzednią praktykę agencji są zarejestrowani w odniesieniu do całego nagłówka klasyfikacyjnego klasyfikacji nicejskiej, należy dać możliwość dostosowania ich specyfikacji towarów i usług zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu zapewnienia, by treść rejestru spełniała wymagane standardy jasności i precyzji.

- (29) W celu zapewnienia skutecznego i efektywnego systemu dokonywania zgłoszenia europejskiego znaku towarowego, w tym zastrzegania pierwszeństwa i starszeństwa Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia sposobów i zasad dokonywania zgłoszenia europejskiego znaku towarowego, szczegółów dotyczących warunków formalnych zgłoszenia europejskiego znaku towarowego, treści zgłoszenia, rodzaju opłaty za zgłoszenie, a także w odniesieniu do szczegółów dotyczących procedur ustalania wzajemności, zastrzegania pierwszeństwa z wcześniejszego zgłoszenia, pierwszeństwa z wystawienia oraz starszeństwa krajowego znaku towarowego.
- (30) Obecny system europejskiego znaku towarowego i krajowych poszukiwań nie jest ani wiarygodny, ani skuteczny. Powinien on zostać zastąpiony przez udostępnienie wszechstronnych, szybkich i skutecznych narzędzi wyszukiwania do bezpłatnego użytku publicznego w kontekście współpracy między Agencją a urzędami państw członkowskich.
- (31) W celu zapewnienia skutecznego, efektywnego i sprawnego badania i rejestracji zgłoszeń europejskich znaków towarowych przez Agencję z zastosowaniem przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia szczegółowych informacji na temat procedur dotyczących badania zgodności z wymogami na dzień zgłoszenia i z warunkami formalnymi zgłoszenia, procedur weryfikacji płatności opłat za klasy i badania bezwzględnych podstaw odmowy, szczegółów dotyczących publikacji zgłoszenia, procedur poprawiania błędów oraz pomyłek w publikacjach zgłoszeń, szczegółów dotyczących procedur związanych z uwagami stron trzecich, szczegółowych informacji na temat procedury sprzeciwu, szczegółów dotyczących procedur wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwów oraz regulujących zmianę i podział zgłoszenia, danych szczegółowych, które mają być wpisywane do rejestru przy rejestracji europejskiego znaku towarowego, zasad publikacji rejestracji oraz treści i warunków wydawania świadectwa rejestracji.
- (32) W celu umożliwienia skutecznego i wydajnego przedłużania europejskich znaków towarowych oraz w celu bezpiecznego stosowania przepisów dotyczących zmiany i

podziału europejskiego znaku towarowego w praktyce bez szkody dla pewności prawa Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do zasad przedłużania europejskiego znaku towarowego i procedur regulujących zmianę i podział europejskiego znaku towarowego.

- (33) W celu umożliwienia właścicielowi europejskiego znaku towarowego łatwego zrzeczenia się europejskiego znaku towarowego, przy jednoczesnym poszanowaniu praw stron trzecich wpisanych do rejestru w związku z tym znakiem, oraz w celu zagwarantowania, że europejski znak towarowy może podlegać stwierdzeniu wygaśnięcia i unieważnieniu w skuteczny i efektywny sposób w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur, oraz w celu uwzględniania zasad ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia procedury regulującej zrzecanie się europejskiego znaku towarowego, jak również procedur stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia.
- (34) W celu umożliwienia skutecznego, efektywnego i pełnego przeglądu decyzji Agencji przez izby odwoławcze w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur uwzględniających zasady ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do szczegółów dotyczących treści zawiadomienia o odwołaniu, procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania, treści i formy decyzji izby odwoławczej oraz zwrotu opłat za wniesienie odwołania.
- (35) Jako uzupełnienie istniejących przepisów dotyczących wspólnotowych znaków wspólnych i w celu wyeliminowania obecnej nierównowagi pomiędzy systemami krajowymi a systemem europejskiego znaku towarowego, konieczne jest wprowadzenie zbioru szczegółowych przepisów w celu zapewnienia ochrony europejskich znaków certyfikujących, które zapewniają instytucjom lub organizacjom certyfikującym możliwość zezwalania uczestnikom systemu certyfikacji na używanie znaku jako oznaczenia dla towarów lub usług spełniających wymogi w zakresie certyfikacji.
- (36) W celu umożliwienia skutecznego i efektywnego używania europejskich znaków wspólnych i europejskich znaków certyfikujących Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określania terminów przedkładania regulaminów używania tych znaków oraz treści tych regulaminów.
- (37) Z doświadczenia nabytego w związku ze stosowaniem obecnego systemu wspólnotowego znaku towarowego wynika, że możliwe jest udoskonalenie niektórych aspektów procedury. W związku z tym należy podjąć pewne środki w celu uproszczenia i przyspieszenia procedur w stosownych przypadkach i zwiększenia pewności i przewidywalności prawa.
- (38) W celu zapewnienia sprawnego, skutecznego i efektywnego funkcjonowania systemu europejskiego znaku towarowego Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do

określenia wymogów dotyczących formy decyzji, szczegółów dotyczących zasad przeprowadzania postępowań ustnych i postępowań dowodowych, zasad powiadamiania, procedury zawiadamiania o utracie praw, środków komunikacji i formularzy, które mają być używane przez strony w postępowaniach, zasad obliczania i czasu trwania terminów, procedur odwołania decyzji lub unieważnienia wpisu do rejestru oraz poprawiania oczywistych błędów w decyzjach i błędów popełnionych przez Agencję, zasad przerywania postępowań, procedur dotyczących podziału oraz ustalenia kosztów, danych szczegółowych, które mają zostać wpisane do rejestru, szczegółów dotyczących wglądu do akt i przechowywania akt, zasad publikowania w Biuletynie Europejskich Znaków Towarowych oraz w Dzienniku Urzędowym Agencji, zasad współpracy administracyjnej między Agencją a organami państw członkowskich oraz szczegółów dotyczących reprezentowania przed Agencją.

- (39) Ze względu na pewność prawa oraz większą przejrzystość należy jasno określić wszystkie zadania Agencji, w tym te, które nie są związane z zarządzaniem unijnym systemem znaków towarowych.
- (40) Z myślą o upowszechnianiu harmonizacji praktyk i opracowywaniu wspólnych narzędzi, konieczne jest ustanowienie odpowiednich ram współpracy między Agencją a urzędami państw członkowskich, wyraźnie określających obszary współpracy i uprawniających Agencję do koordynowania odpowiednich wspólnych projektów leżących w interesie Unii oraz do finansowania, do maksymalnej kwoty, tych wspólnych projektów za pośrednictwem dotacji. Takie wspólne działania powinny przynosić korzyści przedsiębiorstwom stosującym systemy znaków towarowych w Europie. Dla użytkowników systemu unijnego ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu wspólne projekty, w szczególności bazy danych do celów wyszukiwania i konsultacji, powinny stanowić dodatkowe, ogólnie dostępne, efektywne i bezpłatne narzędzia służące spełnianiu konkretnych wymogów wynikających z jednolitego charakteru europejskiego znaku towarowego.
- (41) Niektóre zasady dotyczące zarządzania Agencją powinny zostać dostosowane do wspólnego podejścia do agencji zdecentralizowanych UE, które zostało uzgodnione przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w lipcu 2012 r.
- (42) W celu zapewnienia większej pewności prawa i przejrzystości, należy uaktualnić niektóre przepisy dotyczące organizacji i funkcjonowania Agencji.
- (43) W interesie należytego zarządzania finansami należy unikać gromadzenia nadmiernych nadwyżek budżetowych. Pozostaje to bez uszczerbku dla utrzymywania przez Agencję rezerwy finansowej w wysokości jej jednorocznych wydatków operacyjnych w celu zapewnienia ciągłości jej funkcjonowania i realizacji jej zadań.
- (44) W celu umożliwienia skutecznego i efektywnego przekształcenia zgłoszenia lub rejestracji europejskiego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego, przy jednoczesnym zapewnieniu dokładnego zbadania zgodności z odpowiednimi wymogami Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia warunków formalnych, z którymi musi być zgodny wniosek o przekształcenie, oraz szczegółów jego badania i publikowania.

- (45) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej metody rozwiązywania sporów, spójności z systemem językowym określonym w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, szybkiego podejmowania decyzji w prostych sprawach oraz skutecznej i efektywnej organizacji izb odwoławczych, a także w celu zagwarantowania odpowiedniego i realistycznego poziomu opłat pobieranych przez Agencję, przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z zasadami budżetowymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących języków, które mają być stosowane w kontaktach z Agencją, przypadków, w których decyzje w sprawie sprzeciwu i decyzje w sprawie unieważnienia powinny być podejmowane przez jednego członka wydziału lub izby, szczegółów dotyczących organizacji izb odwoławczych, wysokości opłat na rzecz Agencji i szczegółów dotyczących ich płatności.
- (46) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej rejestracji międzynarodowych znaków towarowych w pełnej zgodności z postanowieniami Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków Komisji powinny zostać przekazane uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do określenia szczegółowych informacji na temat procedury dotyczące międzynarodowej rejestracji znaków towarowych.
- (47) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 207/2009;

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł „Wspólnotowy znak towarowy” otrzymuje brzmienie „Europejski znak towarowy”;
- 2) w całym rozporządzeniu słowa „wspólnotowy znak towarowy” zastępuje się słowami „europejski znak towarowy” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 3) w całym rozporządzeniu słowa „sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych” zastępuje się słowami „sąd w sprawach europejskich znaków towarowych” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 4) w całym rozporządzeniu słowa „wspólnotowy znak wspólny” zastępuje się słowami „europejski znak wspólny” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 5) w całym rozporządzeniu, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w pkt 2), 3) i 4), słowa „Wspólnota”, „Wspólnota Europejska” i „Wspólnoty Europejskie” zastępuje się słowem „Unia” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 6) w całym rozporządzeniu słowo „Urząd”, o ile odnosi się ono do Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), ustanowionego w

art. 2 rozporządzenia, zastępuje się słowem „Agencja” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;

7) w całym rozporządzeniu słowo „Prezes” zastępuje się słowami „dyrektor wykonawczy” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;

8) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Agencja

1. Ustanawia się Agencję Unii Europejskiej ds. Znaków Towarowych i Wzorów zwaną dalej „Agencją”.

2. Wszystkie odniesienia do Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), odczytuje się jako odniesienia do Agencji.”;

9) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Oznaczenia, z których może składać się europejski znak towarowy

Europejski znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, wzorów, liter, cyfr, barw jako takich, kształtu towarów lub ich opakowań lub dźwięków, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają

a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw;

b) przedstawienie ich w sposób umożliwiający właściwym organom i opinii publicznej ustalenie dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej jego właścicielowi.”;

10) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. j), k) i l) otrzymują brzmienie:

„j) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji i które nie mogą być dalej używane na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;

k) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów unijnego prawa lub postanowień umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę określeń tradycyjnych dla wina i gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

l) znaki towarowe, które zawierają wcześniejszą nazwę odmiany lub składają się z wcześniejszej nazwy odmiany zarejestrowanej zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie

wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin w odniesieniu do tego samego rodzaju produktu.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją:

a) tylko w części Unii;

b) wyłącznie w przypadku przetłumaczenia lub dokonania transkrypcji znaku towarowego w obcym języku lub w innym alfabecie na dowolny język urzędowy lub alfabet państwa członkowskiego.”;

- 11) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W wyniku sprzeciwu właściciela znaku towarowego, znaku towarowego nie rejestruje się:

a) jeżeli agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego składa wniosek o jego rejestrację na swoją rzecz bez upoważnienia właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel uzasadni swoje działanie;

b) jeżeli istnieje ryzyko pomylenia znaku towarowego z wcześniejszym znakiem chronionym poza Unią, pod warunkiem że wcześniejszy znak towarowy był wciąż rzeczywiście używany w dniu zgłoszenia, a zgłaszający działał w złej wierze.”;

- b) w ust. 4 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie gospodarczym o znaczeniu większym niż lokalne, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim – zgodnie z przepisami unijnego prawa zapewniającymi ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych lub prawem państwa członkowskiego regulującym taki znak:”;

- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego w rozumieniu ust. 2, zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli jest on identyczny z wcześniejszym znakiem lub jest do niego podobny, bez względu na to, czy towary lub usługi, w odniesieniu do których został on zgłoszony, są identyczne z tymi, dla których wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, lub są albo nie są do nich podobne, jeżeli, w przypadku wcześniejszego europejskiego znaku towarowego, cieszy się on renomą w Unii lub, w przypadku wcześniejszego krajowego znaku towarowego, cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim, i jeżeli używanie bez uzasadnionego powodu znaku towarowego będącego

przedmiotem zgłoszenia przynosiłoby nienależyte korzyści z tego powodu lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy takiego wcześniejszego znaku towarowego.”;

12) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Prawa wynikające z europejskiego znaku towarowego

1. Rejestracja europejskiego znaku towarowego przyznaje właścicielowi wyłączne prawa.

2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed dniem zgłoszenia lub datą pierwszeństwa europejskiego znaku towarowego, właściciel europejskiego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania wszelkim stronom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym jakiegokolwiek znaku w odniesieniu do towarów lub usług, jeżeli:

- a) oznaczenie jest identyczne z europejskim znakiem towarowym i jest używane dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których dany europejski znak towarowy jest zarejestrowany, a takie używanie wpływa lub może wpływać na funkcję europejskiego znaku towarowego jako instrumentu gwarantującego konsumentom pochodzenie towarów lub usług;
- b) oznaczenie jest identyczne z europejskim znakiem towarowym lub jest do niego podobne oraz jest używane dla towarów lub usług, które są identyczne z towarami lub usługami lub podobne do towarów lub usług, dla których europejski znak towarowy został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
- c) oznaczenie jest identyczne z europejskim znakiem towarowym lub jest do niego podobne, bez względu na to, czy jest on używany w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z towarami i usługami, dla których zarejestrowano europejski znak towarowy, lub są do nich podobne lub niepodobne, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii i w przypadku gdy używanie tego oznaczenia bez uzasadnionego powodu stanowi nieuprawnione wykorzystanie jego odróżniającego charakteru lub renomy lub jest dla nich szkodliwe.

3. Na podstawie warunków określonych ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

- a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;
- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie i świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

- d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub firmy lub części nazwy handlowej lub firmy;
- e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
- f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą 2006/114/WE.

4. Właścicielowi europejskiego znaku towarowego przysługuje również prawo zakazywania przywozu towarów, o których mowa ust. 3 lit. c), w przypadku gdy w celach handlowych działa wyłącznie nadawca towarów.

5. Właścicielowi europejskiego znaku towarowego przysługuje również prawo do uniemożliwiania wszystkim stronom trzecim wprowadzenia towarów – w kontekście działalności handlowej – na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i są opatrzone, bez upoważnienia, znakiem towarowym, który jest identyczny z europejskim znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych elementów – od tego znaku towarowego.”;

13) dodaje się art. 9a i 9b w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Naruszenie praw właściciela w wyniku używania wizualnej postaci produktu, opakowania lub innych środków

W przypadku prawdopodobieństwa, że wizualna postać produktu, opakowanie lub inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, będą używane w odniesieniu do towarów lub usług, a takie użycie w stosunku do tych towarów i usług stanowiłoby naruszenie praw właściciela na podstawie art. 9 ust. 2 i 3, właściciel europejskiego znaku towarowego ma prawo zakazać:

- a) umieszczania w ramach obrotu handlowego oznaczenia identycznego z europejskim znakiem towarowym lub do niego podobnego na wizualnej postaci produktu, opakowaniu lub innych środkach, na których znak może zostać umieszczony;
- b) oferowania lub wprowadzania do obrotu, lub magazynowania w tych celach, lub też przywozu lub wywozu wizualnej postaci produktu, opakowania lub innych środków, na których umieszczony jest znak.

Artykuł 9b

Data, od której prawa są skuteczne wobec stron trzecich

1. Prawa przyznane przez europejski znak towarowy są skuteczne wobec stron trzecich z dniem opublikowania rejestracji znaku towarowego.
2. Można dochodzić odpowiedniego odszkodowania w odniesieniu do czynności mających miejsce po dacie opublikowania zgłoszenia europejskiego znaku

towarowego, jeżeli czynności mające miejsce po opublikowaniu rejestracji znaku byłyby zakazane na mocy tej publikacji.

3. Sąd rozpatrujący sprawę nie może wydać orzeczenia co do istoty sprawy, dopóki rejestracja nie zostanie opublikowana.”;

14) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Ograniczenie skutków europejskiego znaku towarowego

1. Europejski znak towarowy nie uprawnia właściciela do zakazania stronie trzeciej używania w obrocie:

- a) jej własnego nazwiska (nazwy własnej) lub adresu;
- b) oznaczeń lub wskazówek, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji towarów lub świadczenia usług, lub innych cech charakterystycznych towarów lub usług;
- c) znaku towarowego do celów wskazania lub odwołania się do towarów lub usług jako towarów lub usług danego właściciela znaku towarowego, zwłaszcza jeżeli użycie znaku towarowego jest niezbędne dla wskazania zamierzonego przeznaczenia towarów lub usług, zwłaszcza akcesoriów lub części zamiennych.

Akapit pierwszy stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy używanie znaku towarowego przez stronę trzecią przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.

2. Uznaje się, że używanie znaku towarowego przez stronę trzecią nie przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami zwłaszcza w jakimkolwiek z następujących przypadków:

- a) stwarza wrażenie, że istnieje związek handlowy między stroną trzecią a właścicielem znaku towarowego;
- b) stanowi nieuczciwe wykorzystanie odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego bez uzasadnionego powodu lub jest dla nich szkodliwe.”;

15) w ust. 13 ust. 1 słowa „we Wspólnocie” zastępuje się słowami „na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego.”;

16) dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Niepodważalne prawo właściciela późniejszego zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

1. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi europejskiego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego europejskiego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 53 ust. 3 i 4, art. 54 ust. 1 i 2 i art. 57 ust. 2.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi europejskiego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego krajowego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie podlega stwierdzeniu nieważności, zgodnie z art. 8, art. 9 ust. 1 i 2 i art. 48 ust. 3 dyrektywy [xxx].

3. W przypadku gdy właścicielowi europejskiego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazywania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, właścicielowi tego później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje w ramach postępowania w sprawie naruszenia prawo do zakazania używania wcześniejszego europejskiego znaku towarowego.”;

17) art. 15 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W rozumieniu akapitu pierwszego za używanie uważa się również:

- a) używanie europejskiego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany;
- b) umieszczanie europejskiego znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach w Unii wyłącznie w celu wywozu.”;

18) w art. 16 ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli art. 17–24 nie stanowią inaczej, europejski znak towarowy jako przedmiot własności traktowany jest w całości i na całym terytorium Unii tak jak krajowy znak towarowy zarejestrowany w państwie członkowskim, w którym według rejestru europejskich znaków towarowych (zwanego dalej „rejestr”):”;

19) w art. 17 skreśla się ust. 4;

20) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 18*

Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta

1. W przypadku gdy europejski znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby, która jest właścicielem tego znaku towarowego, bez upoważnienia właściciela, właściciel uprawniony jest do wystąpienia o dokonanie cesji europejskiego znaku towarowego na swoją rzecz, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

2. Właściciel może złożyć wniosek o dokonanie cesji zgodnie z ust. 1 do następujących organów:

- a) Agencji, zamiast wniosku o unieważnienie na podstawie art. 53 ust. 1 lit. b);
 - b) sądu w sprawach europejskich znaków towarowych, o którym mowa w art. 95, zamiast roszczenia wzajemnego o stwierdzenie unieważnienia na podstawie art. 100 ust. 1.”;
- 21) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Na wniosek jednej ze stron prawa, o których mowa w ust. 1, lub przeniesienie tych praw wpisuje się do rejestru, a informacje o nich publikuje.”;
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 2 unieważnia się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;
- 22) w art. 20 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 3 unieważnia się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;
- 23) w art. 22 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
„6. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 5 unieważnia się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;
- 24) w tytule II dodaje się sekcję 5 w brzmieniu:
„SEKCJA 5
Przekazanie uprawnień
- Artykuł 24a*
Przekazanie uprawnień
- Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:
- a) zobowiązanie zgłaszającego do zapewnienia tłumaczenia bądź transkrypcji w języku zgłoszenia, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. b);
 - b) procedurę wpisania do rejestru przeniesienia zgodnie z art. 17 ust. 5;
 - c) procedurę wpisania do rejestru utworzenia lub przeniesienia praw rzeczowych zgodnie z art. 19 ust. 2;
 - d) procedurę wpisania do rejestru wszczęcia egzekucji zgodnie z art. 20 ust. 3;
 - e) procedurę wpisania do rejestru wszczęcia postępowania upadłościowego zgodnie z art. 21 ust. 3;

- f) procedurę wpisania do rejestru udzielenia lub przeniesienia licencji zgodnie z art. 22 ust. 5;
- g) procedurę unieważnienia lub zmiany wpisu do rejestru prawa rzeczowego, wszczęcia egzekucji lub licencji zgodnie z, odpowiednio, art. 19 ust. 3, art. 20 ust. 4 i art. 22 ust. 6.”;

25) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25
Zgłaszanie

Zgłoszenia europejskiego znaku towarowego dokonuje się w Agencji.”;

26) w art. 26 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) przedstawienie znaku towarowego, które jest zgodne z wymogami określonymi w art. 4 lit. b).”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Obok wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, zgłoszenie europejskiego znaku towarowego musi spełniać wymogi formalne określone zgodnie z art. 35a lit. b). Jeżeli wymogi te przewidują, że znak towarowy ma być przedstawiony w formie elektronicznej, dyrektor wykonawczy Agencji określa formaty i maksymalną wielkość pliku elektronicznego.”;

27) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27
Data dokonania zgłoszenia

Za datę dokonania zgłoszenia europejskiego znaku towarowego przyjmuje się dzień, w którym zgłaszający złożył w Agencji dokumenty zawierające informacje określone w art. 26 ust. 1., pod warunkiem uiszczenia opłaty za zgłoszenie, przy czym zlecenie płatnicze dotyczące tej opłaty powinno zostać złożone najpóźniej w tym dniu.”;

28) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28
Oznaczenie tożsamości i klasyfikacja towarów i usług

1. Towary i usługi, w stosunku do których wnioskuje się o rejestrację, klasyfikuje się zgodnie z systemem klasyfikacji ustanowionym Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. (zwanym dalej „klasyfikacją nicejską”).

2. Zgłaszający wskazuje towary i usługi, w odniesieniu do których wnioskuje o ochronę znaku towarowego, z odpowiednią jasnością i precyzją, aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym, wyłącznie na tej podstawie,

określenie zakresu wnioskowanej ochrony. Wykaz towarów i usług dopuszcza klasyfikację każdej pozycji wyłącznie do jednej klasy klasyfikacji nicejskiej.

3. Do celów ust. 2 dopuszcza się użycie ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej lub innych ogólnych terminów, pod warunkiem że spełniają one wymagane standardy jasności i precyzji.

4. Agencja odrzuca zgłoszenie w odniesieniu do oznaczeń lub terminów, które są niejasne lub nieprecyzyjne, jeśli zgłaszający nie zaproponuje możliwego do przyjęcia brzmienia tych terminów w terminie ustalonym w tym celu przez Agencję.

5. Użycie ogólnych terminów, w tym ogólnych określeń nagłówków klasyfikacyjnych klasyfikacji nicejskiej, interpretuje się jako obejmujące wyłącznie wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego określenia lub terminu. Użycia tych terminów lub określeń nie można interpretować w sposób sugerujący, że obejmują one zastrzeżenie dotyczące towarów lub usług, którego nie można w ten sposób rozumieć.

6. Jeżeli zgłaszający wnioskuje o rejestrację do więcej niż jednej klasy, towary i usługi grupuje się według klas klasyfikacji nicejskiej, przy czym każda grupa poprzedzana jest numerem klasy, do której należy dana grupa towarów lub usług, i prezentowana według kolejności klas.

7. Klasyfikacja towarów i usług służy wyłącznie celom administracyjnym. Figurowanie towarów i usług w tej samej klasie według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za podobne do siebie, a figurowanie towarów i usług w różnych klasach według klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za niepodobne do siebie.

8. Właściciele europejskich znaków towarowych zgłoszonych przed dniem 22 czerwca 2012 r., które zostały zarejestrowane wyłącznie w odniesieniu do całego nagłówka klasyfikacji nicejskiej, mogą oświadczyć, że ich intencją w dniu dokonania zgłoszenia było uzyskanie ochrony w stosunku do towarów lub usług wykraczających poza towary lub usługi objęte dosłownym znaczeniem nagłówka danej klasy, pod warunkiem że tak oznaczone towary lub usługi znajdują się w alfabetycznym wykazie dla danej klasy w edycji klasyfikacji nicejskiej obowiązującej w dniu dokonania zgłoszenia.

Oświadczenie takie jest składane w Agencji w terminie czterech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i wskazuje w sposób jasny, dokładny i szczegółowy towary i usługi inne niż te wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń nagłówków klasyfikacyjnych, pierwotnie objętych zamiarem właściciela. Agencja podejmuje stosowne środki w celu dokonania zmian rejestru. Możliwość ta pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 15, art. 42 ust. 2, art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 57 ust. 2.

Uznaje się, że europejski znak towarowych, w odniesieniu do którego nie złożono żadnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w akapicie drugim, obejmuje, po upływie tego terminu, jedynie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń zawartych w nagłówku danej klasy.”;

29) w art. 29 ust. 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W razie konieczności dyrektor wykonawczy Agencji zwraca się do Komisji o rozważenie skierowania zapytania w celu ustalenia, czy państwo w rozumieniu pierwszego zdania przyznaje takie traktowanie na zasadzie wzajemności.”;

30) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Zastrzeżenie pierwszeństwa

1. Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie z dokonaniem zgłoszenia europejskiego znaku towarowego i zawiera ono datę, numer i państwo, w którym dokonano wcześniejszego zgłoszenia.

2. Dyrektor wykonawczy Agencji może postanowić, że dodatkowe informacje i dokumentacja, które mają zostać przedstawione przez zgłaszającego w zastrzeżeniu pierwszeństwa, mogą nie obejmować wszystkich informacji wymaganych zgodnie z przepisami przyjętymi zgodnie z art. 35a lit. d), pod warunkiem że wymagana informacja jest dostępna dla Agencji z innego źródła.”;

31) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie z dokonaniem zgłoszenia europejskiego znaku towarowego.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłaszający, który zamierza zastrzec pierwszeństwo zgodnie z ust. 1, przedstawia dowody, że wystawione towary lub usługi były oznaczone zgłaszanym znakiem.”;

32) art. 34 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Starszeństwo zastrzeżone dla europejskiego znaku towarowego wygasa, jeżeli stwierdzono nieważność lub wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, którego starszeństwo zastrzeżono. Jeżeli stwierdzono wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, starszeństwo wygasa, pod warunkiem że wygaśnięcie stało się skuteczne przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa europejskiego znaku towarowego.”;

33) w tytule III dodaje się sekcję 5 w brzmieniu:

„SEKCJA 5

Przekazanie uprawnień

Artykuł 35a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) środki i zasady dokonania zgłoszenia Agencji europejskiego znaku towarowego zgodnie z art. 25;
- b) szczegóły dotyczące treści zgłoszenia europejskiego znaku towarowego określonej w art. 26 ust. 1, rodzaju opłat należnych za zgłoszenie, o których mowa w art. 26 ust. 2, w tym liczby klas towarów i usług podlegających tym opłatom, a także warunków formalnych zgłoszenia, o których mowa w art. 26 ust. 3;
- c) procedury ustalania wzajemności w zgodnie z art. 29 ust. 5;
- d) procedurę i przepisy dotyczące informacji i dokumentacji w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wcześniejszego zgłoszenia zgodnie z art. 30;
- e) procedurę i przepisy dotyczące dowodów w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgodnie z art. 33 ust. 1
- f) procedury zastrzeżenia starszeństwa krajowego znaku towarowego zgodnie z art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 1.”;

34) art. 36 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zgłoszenie europejskiego znaku towarowego spełnia wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu oraz wymogi formalne, o których mowa w art. 26 ust. 3.”;

35) w art. 37 skreśla się ust. 2;

36) w tytule IV skreśla się sekcję 2;

37) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy spełnione są wymogi, jakim musi odpowiadać zgłoszenie europejskiego znaku towarowego, zgłoszenie publikowane jest do celów art. 42 w zakresie, w jakim nie zostało odrzucone na podstawie art. 37. Publikacja zgłoszenia pozostaje bez uszczerbku dla informacji udostępnionych już opinii publicznej w inny sposób zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Agencja poprawia wszelkie błędy i pomyłki w publikacji zgłoszenia.”;

38) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 40

Uwagi stron trzecich

1. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujący wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do Agencji uwagi na piśmie, wskazując, w oparciu o które podstawy zgodnie z art. 5 i 7 znak towarowy nie może zostać zarejestrowany z urzędu.

Podmioty te nie mogą być stronami w postępowaniu przed Agencją.

2. Uwagi stron trzecich przekazywane są przed upływem terminu wniesienia sprzeciwu lub, jeżeli zgłoszono sprzeciw wobec znaku towarowego, przed podjęciem ostatecznej decyzji co do sprzeciwu.

3. Przekazanie uwag, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla prawa Agencji do ponownego wszczęcia, z jej własnej inicjatywy, w stosownym wypadku, badania bezwzględnych podstaw w dowolnym momencie przed rejestracją.

4. Uwagi, o których mowa w ust. 1, przekazywane są zgłaszającemu, który może się do nich ustosunkować.”;

39) art. 41 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sprzeciw sporządza się w formie pisemnej i określa on podstawy, na jakich jest oparty. Sprzeciw uznaje się za prawidłowo wniesiony dopiero po uiszczeniu opłaty.

4. W terminie wyznaczonym przez Agencję osoba wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska.”;

40) w art. 42 ust. 2 zdanie pierwsze sformułowanie „w okresie pięciu lat poprzedzających publikację” otrzymuje brzmienie „w okresie pięciu lat poprzedzających datę dokonania zgłoszenia lub datę pierwszeństwa”;

41) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przed nadaniem przez Agencję daty dokonania zgłoszenia, o której mowa w art. 27, i w przed upływem terminu wniesienia sprzeciwu przewidzianego w art. 41 ust. 1.”;

b) skreśla się ust. 3;

42) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45
Rejestracja

1. W przypadku gdy zgłoszenie spełnia wymagania niniejszego rozporządzenia i jeżeli nie został wniesiony żaden sprzeciw w terminie określonym art. 41 ust. 1 lub jeżeli sprzeciw został odrzucony na podstawie ostatecznej decyzji, znak towarowy jest rejestrowany jako europejski znak towarowy. Rejestracja jest publikowana.

2. Agencja wydaje świadectwo rejestracji. Świadectwo może zostać wydane drogą elektroniczną.

3. Właściciel zarejestrowanego europejskiego znaku towarowego posiada prawo do używania – w odniesieniu do towarów i usług objętych rejestracją – symbolu znajdującego się obok znaku towarowego, świadczącego o tym, że dany znak towarowy został zarejestrowany w Unii, tylko jeżeli rejestracja pozostaje ważna. Dokładną konfigurację tego symbolu ustala dyrektor wykonawczy agencji.

4. Zarejestrowany znak towarowy nie może być używany przez osoby inne niż właściciel znaku lub bez jego uprzedniej zgody. Właściciel znaku towarowego nie może używać symbolu znaku towarowego przed zarejestrowaniem znaku towarowego lub po wygaśnięciu, unieważnieniu, upływie terminu ważności lub zrzeczeniu się znaku towarowego.”;

43) w tytule IV dodaje się sekcję 7 w brzmieniu:

„SEKCJA 7

Przekazanie uprawnień

Artykuł 45a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) procedurę badania zgodności z warunkami nadania daty zgłoszenia, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a), i z warunkami formalnymi, o których mowa w art. 26 ust. 3, oraz procedurę weryfikacji uiszczenia opłat uzależnionych od ilości klas, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. c);
- b) procedurę badania bezwzględnych podstaw odmowy, o których mowa w art. 37;
- c) szczegółowe informacje, które musi zawierać publikacja zgłoszenia, o którym mowa w art. 39 ust. 1,
- d) procedurę poprawiania błędów i pomyłek w publikacjach zgłoszeń europejskich znaków towarowych zgodnie z art. 39 ust. 3;
- e) procedurę przedkładania uwag przez strony trzecie zgodnie z art. 40;
- f) szczegóły dotyczące procedury wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu zgodnie z w art. 41 i 42;
- g) procedury regulujące zmianę zgłoszenia zgodnie z art. 43 ust. 2 oraz podziału zgłoszenia zgodnie z art. 44;
- h) dane szczegółowe, które muszą zostać wpisane do rejestru podczas rejestracji europejskiego znaku towarowego i zasady publikacji rejestracji, o których mowa w art. 45 ust. 1, oraz treść świadectwa rejestracji, o którym mowa w art. 45 ust. 2, i warunki jego wydania.”;

44) w art. 49 skreśla się ust. 3;

45) dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Artykuł 49a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) proceduralne warunki przedłużenia europejskiego znaku towarowego na podstawie art. 47, w tym rodzaj opłat, które należy uiścić;
- b) procedurę regulującą zmianę rejestracji europejskiego znaku towarowego przewidzianą w art. 48 ust. 2;
- c) procedurę regulującą podział rejestracji europejskiego znaku towarowego przewidziany w art. 49.”;

46) art. 50 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zrzeczenie się znaku towarowego przez właściciela zgłasza się do Agencji w formie pisemnej. Staje się ono skuteczne z chwilą wpisu do rejestru. Ważność zrzeczenia się europejskiego znaku towarowego, które zgłoszono do Agencji po złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia tego znaku towarowego zgodnie z art. 56 ust. 1, jest uwarunkowane ostatecznym odrzuceniem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub jego wycofaniem.”;

„3. Zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko za zgodą właściciela prawa wpisanego do rejestru. Jeżeli licencja jest wpisana do rejestru, zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko w przypadku, gdy właściciel znaku udowodni, że powiadomił licencjobiorcę o swoim zamiarze zrzeczenia się znaku towarowego; wpisu takiego dokonuje się po upływie terminu ustalonego zgodnie z art. 57a lit. a).”;

47) w art. 53 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Warunki określone w lit. a), b) i c) akapitu pierwszego muszą być spełnione w dniu dokonania zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa europejskiego znaku towarowego.”;

48) w art. 54 ust. 1 i 2 skreśla się słowa „ani sprzeciwiać się używaniu późniejszego znaku”;

49) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 lit. c) słowa „zgodnie z ustawodawstwem odpowiedniego państwa członkowskiego” zastępuje się słowami „zgodnie prawodawstwem Unii lub ustawodawstwem odpowiedniego państwa członkowskiego”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tego samego przedmiotu i podstawy roszczenia oraz dotyczący tych samych stron, został rozstrzygnięty. co do przedmiotu, przez Agencję lub sąd w sprawach europejskich znaków towarowych, o którym mowa w art. 95, i jeżeli decyzja Agencji lub decyzja Sądu w sprawie danego zgłoszenia stały się prawomocne.”;

50) w art. 57 ust. 2 zdanie drugie słowa „zostało opublikowane” zastępuje się słowami „zostało dokonane lub w dacie pierwszeństwa europejskiego znaku towarowego”;

51) w tytule VI dodaje się sekcję 6 w brzmieniu:

„SEKCJA 6
Przekazanie uprawnień

Artykuł 57a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) procedury regulujące zrzeczenie się europejskiego znaku towarowego określone w art. 50, w tym termin, o którym mowa w ust. 3 wspomnianego artykułu;
- b) procedury regulujące stwierdzenie wygaśnięcia i unieważnienie europejskiego znaku towarowego, o których mowa w art. 56 i 57.”;

52) art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od decyzji wszystkich instancji decyzyjnych Agencji wymienionych w art. 130 lit. a)–d) przysługuje odwołanie . Zarówno termin odwołania, o którym mowa w art. 60, jak i wniesienie odwołania mają skutek zawieszający.”;

53) skreśla się art. 62;

54) art. 64 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzje izb odwoławczych stają się skuteczne z dniem upływu terminu określonego w art. 65 ust. 5 lub – jeżeli skarga została wniesiona do Sądu w tym terminie – licząc od daty odrzucenia takiej skargi lub od daty złożenia odwołania do Trybunału Sprawiedliwości od decyzji Sądu.”;

55) w art. 65 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań mogą być wnoszone skargi do Sądu.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sąd jest właściwy do unieważnienia lub zmiany zaskarżonej decyzji.”;

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o decyzji izby odwoławczej.

6. Agencja zobowiązana jest do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Sądu lub, w przypadku odwołania od wyroku Sądu, od wyroku Trybunału Sprawiedliwości.”;

56) dodaje się art. 65a w brzmieniu:

„Artykuł 65a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) treść zawiadomienia o odwołaniu, o którym mowa w art. 60, i procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania;
- b) treść i formę decyzji izby odwoławczej, o których mowa w art. 64;
- c) zwrot opłat za wniesienie odwołania, o których mowa w art. 60.”;

57) tytuł tytułu VIII otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE EUROPEJSKICH ZNAKÓW WSPÓLNYCH I ZNAKÓW CERTYFIKUJĄCYCH”;

58) między tytułem tytułu VIII a art. 66 dodaje się nagłówek w brzmieniu:

„SEKCJA 1

Europejskie znaki wspólne”;

59) w art. 66 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy zawarte w tytułach I–VII i IX–XIV stosuje się do europejskich znaków wspólnych, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.”;

60) w ust. 67 ust. 1 słowa „w wyznaczonym terminie” zastępuje się słowami „w terminie wyznaczonym zgodnie z art. 74a”;

61) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 69

Uwagi stron trzecich

W przypadku przedłożenia Agencji uwag na piśmie dotyczących europejskiego znaku wspólnego zgodnie z art. 40, uwagi te mogą również opierać się na

konkretnych podstawach powodujących konieczność odrzucenia zgłoszenia europejskiego znaku wspólnego na podstawie art. 68.”;

62) dodaje się art. 74a w brzmieniu:

„Artykuł 74a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163 określających termin, o którym mowa w art. 67 ust. 1, przewidziany na przedstawienie Agencji regulaminu używania europejskiego znaku wspólnego, oraz treść tego regulaminu zgodnie z art. 67 ust. 2.”;

63) w tytule VIII dodaje się sekcję 2 w brzmieniu:

„SEKCJA 2

Europejskie znaki certyfikujące

Artykuł 74b

Europejskie znaki certyfikujące

1. Europejski znak certyfikujący to europejski znak towarowy, który został określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem pochodzenia geograficznego, materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych cech, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane.

2. Wszystkie osoby prawne, w tym instytucje, organy i podmioty regulowane przepisami prawa publicznego, mogą zgłaszać europejski znak certyfikujący, pod warunkiem że:

- a) dana osoba prawna nie prowadzi działalności gospodarczej polegającej na dostarczaniu towarów lub usług tego samego rodzaju, co certyfikowane towary i usługi;
- b) dana osoba prawna posiada kompetencje do certyfikowania towarów lub usług, dla których ma zostać zarejestrowany znak.

3. W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) oznaczenia lub określenia, które mogą służyć w obrocie handlowym do wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług, mogą stanowić europejskie znaki certyfikujące w rozumieniu ust. 1. Znak certyfikujący nie uprawnia właściciela do zakazywania stronom trzecim używania w obrocie takich oznaczeń lub określeń, pod warunkiem że strony trzecie używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Na taki znak nie można się powoływać na niekorzyść strony trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

4. Przepisy zawarte w tytułach I–VII i IX–XIV stosuje się do europejskich znaków certyfikujących, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.”;

Artykuł 74c

Regulamin używania znaku

1. Zgłaszający europejski znak certyfikujący przedstawia regulamin używania znaku certyfikującego w terminie wyznaczonym zgodnie z art. 74k.
2. Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, cechy charakterystyczne, które mają być certyfikowane znakiem, sposób badania tych cech przez organ certyfikujący oraz sposób nadzorowania przez ten organ używania znaku, a także warunki używania znaku, w tym sankcje.

Artykuł 74d

Odrzucenie zgłoszenia

1. Obok przypadków, gdy odrzucenie zgłoszenia europejskiego znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy odrzucenia zgłoszenia przewidziane w art. 36 i 37, zgłoszenie europejskiego znaku certyfikującego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione przepisy art. 74b i 74c lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.
2. Zgłoszenie europejskiego znaku certyfikującego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za coś innego niż znak certyfikujący.
3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełnia wymogi ust. 1 i 2.

Artykuł 74e

Uwagi stron trzecich

W przypadku przedłożenia Agencji uwag na piśmie dotyczących europejskiego znaku certyfikującego zgodnie z art. 40, uwagi te mogą również opierać się na konkretnych podstawach powodujących konieczność odrzucenia zgłoszenia europejskiego znaku certyfikującego na podstawie art. 74d.

Artykuł 74f

Zmiana regulaminu używania znaku

1. Właściciel europejskiego znaku certyfikującego przedstawia Agencji każdy zmieniony regulamin używania.
2. Zmiana nie jest odnotowywana w rejestrze, jeżeli zmieniony regulamin używania nie spełnia wymogów art. 74c lub ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odrzucenia, o których mowa w art. 74d.
3. Przepisy art. 74e stosuje się do zmienionego regulaminu używania.
4. Do celów niniejszego rozporządzenia zmiany regulaminu używania są skuteczne dopiero od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

Artykuł 74g

Przeniesienie

W drodze odstępstwa od art. 17 ust. 1 europejski znak certyfikujący może zostać przeniesiony wyłącznie na rzecz osoby prawnej, która spełnia wymogi art. 74b ust. 2.

Artykuł 74h

Osoby uprawnione do wnoszenia powództwa o naruszenie

1. Wyłącznie właściciel europejskiego znaku certyfikującego lub dowolna wyraźnie przez niego upoważniona w tym zakresie osoba są uprawnieni do wnoszenia powództwa o naruszenie.

2. Właściciel europejskiego znaku certyfikującego może domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

Artykuł 74i

Podstawy stwierdzenia wygaśnięcia

Wygaśnięcie praw właściciela europejskiego znaku certyfikującego na podstawie wniosku skierowanego do Agencji lub roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia stwierdza się – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy stwierdzenia wygaśnięcia przewidziane w art. 51 – w przypadku spełnienia jakiegokolwiek z następujących warunków:

- a) właściciel przestał spełniać wymagania określone w art. 74b ust. 2;
- b) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu uniemożliwienia używania znaku w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiany odnotowano, w stosownych przypadkach, w rejestrze;
- c) sposób, w jaki znak jest używany przez właściciela, powoduje ryzyko wprowadzenia opinii publicznej w błąd w sposób określony w art. 74d ust. 2;
- d) zmianę regulaminu używania znaku odnotowano w rejestrze z naruszeniem przepisów art. 74f ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu dalszych zmian regulaminu używania – wymogi określone w tym artykule.

Artykuł 74j

Podstawy unieważnienia

Nieważność europejskiego znaku certyfikującego na podstawie wniosku skierowanego do Agencji lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia stwierdza się – obok przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 52 i 53 – jeśli został on zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 74d, , chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu zmian regulaminu używania – wymogi określone w art. 74d.

Artykuł 74k

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163 określających termin, o którym mowa w art. 74c ust. 1, przewidziany na przedstawienie Agencji regulaminu używania europejskiego znaku certyfikującego, oraz treść tego regulaminu zgodnie z art. 74c ust. 2.”;

- 64) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

Formy decyzji i komunikaty Agencji

1. W decyzjach Agencji przedstawia się powody stanowiące ich podstawę. Decyzje opierają się wyłącznie na podstawach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag.

2. Każda decyzja, komunikat lub ogłoszenie wydane przez Agencję wskazuje departament lub wydział Agencji, wraz z nazwiskiem lub nazwiskami odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników. Są one podpisane przez urzędnika lub urzędników lub zamiast podpisu są opatrzone nadrukiem lub odciskiem pieczęci Agencji. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że można stosować inne sposoby określania departamentu lub wydziału Agencji i nazwiska lub nazwisk odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników lub identyfikację inną niż za pośrednictwem pieczęci, w przypadku gdy decyzje, komunikaty lub ogłoszenie wydane przez Agencję są przekazywane faksem lub innym technicznym środkiem komunikacji.”;

- 65) w art. 76 ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W postępowaniu o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 52 Agencja ogranicza się w swym badaniu do podstaw i argumentów przedstawionych przez strony.”;

- 66) w art. 78 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Dyrektor wykonawczy Agencji określa wysokość kosztów, które mają być zapłacone, w tym zaliczek, w odniesieniu do kosztów postępowań dowodowych, o których mowa w art. 93a lit. b).”;

- 67) art. 79 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 79

Zawiadomienie

1. Agencja zawiadamia z urzędu zainteresowanych o wszystkich decyzjach i wezwaniach oraz o zawiadomieniach lub innych komunikatach, od których zaczyna biec termin lub o których zainteresowanych zawiadamia się na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub aktów delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku których konieczność zawiadomienia wynika z zarządzenia dyrektora wykonawczego Agencji.

2. Dyrektor wykonawczy może określić, o jakich dokumentach – innych niż decyzje, od których przysługuje odwołanie w określonym terminie, oraz wezwania do stawienia się – zawiadamia się listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.

3. Zawiadomienie może zostać dokonane w formie elektronicznej, której szczegóły określa dyrektor wykonawczy.

4. W przypadku gdy zawiadomienie dokonywane jest poprzez ogłoszenie publiczne, dyrektor wykonawczy określa sposób dokonania ogłoszenia publicznego oraz wyznacza początek biegu jednomiesięcznego terminu, z upływem którego zawiadomienie o danym dokumencie uznaje się za dokonane.”;

68) dodaje się art. 79a, 79b, 79c i 79d w brzmieniu:

„Artykuł 79a

Zawiadomienie o utracie praw

W przypadku gdy Agencja uzna, że z niniejszego rozporządzenia lub aktów delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia wynika utrata jakichkolwiek praw, bez podejmowania jakiegokolwiek decyzji, zawiadamia o tym osobę zainteresowaną zgodnie z art. 79. Osoba ta może ubiegać się o wydanie decyzji w tej sprawie. Agencja podejmuje taką decyzję, gdy nie zgadza się ze stanowiskiem osoby wnoszącej o wydanie decyzji; w przeciwnym wypadku Agencja zmienia swoje ustalenia i informuje o tym osobę wnoszącą o wydanie decyzji.

Artykuł 79b

Przekazywanie informacji Agencji

Informacje mogą być przekazywane Agencji za pomocą środków elektronicznych. Dyrektor wykonawczy ustala zakres i warunki techniczne, zgodnie z którymi te informacje mogą być przekazywane drogą elektroniczną.

Artykuł 79c

Terminy

1. Obliczanie i czas trwania terminów podlegają przepisom przyjętym zgodnie z art. 93a lit. f).

2. Przed rozpoczęciem każdego roku kalendarzowego dyrektor wykonawczy Agencji określa dni, w których Agencja nie przewiduje możliwości przyjmowania dokumentów lub w których przesyłki zwykle nie są doręczane w miejscowości, w której Agencja ma swoją siedzibę.

3. Dyrektor zarządzający ustala trwanie okresu przerwy w przypadku ogólnej przerwy w dostarczaniu przesyłek pocztowych w państwie członkowskim, w którym Agencja ma swoją siedzibę, lub w przypadku faktycznej przerwy w połączeniu Agencji z dopuszczalnymi elektronicznymi środkami komunikacji.

4. W przypadku opóźnienia w następstwie nadzwyczajnych zdarzeń, takich jak klęska żywiołowa lub strajk, które przerywają lub zakłócają normalne przekazywanie zawiadomień przez strony postępowania Agencji lub przez Agencję

stronom postępowania, dyrektor wykonawczy może ustalić, że w przypadku stron postępowania, które mają swoje miejsce zamieszkania lub swoją siedzibę statutową w tym państwie członkowskim, lub którzy wyznaczyli pełnomocników mających swoje miejsce prowadzenia działalności w tym państwie członkowskim, wszystkie terminy, które upłynęłyby w normalnych okolicznościach w dniu zaistnienia takiego zdarzenia lub po tym dniu, ustalone przez dyrektora wykonawczego, są przedłużone do dnia ustalonego przez dyrektora wykonawczego. Określając tę datę, dyrektor wykonawczy ocenia to, kiedy nadzwyczajne zdarzenia ustaną. Jeżeli zdarzenie dotyczy siedziby Agencji, wspomniane ustalenie dyrektora wykonawczego wyraźnie wskazuje, że dotyczy ono wszystkich stron postępowania.

Artykuł 79d

Poprawianie błędów i oczywistych niedopatrzeń

Agencja poprawia wszystkie błędy językowe, błędy pisarskie i oczywiste niedopatrzania popełnione w decyzjach Agencji oraz błędy techniczne popełnione przez Agencję przy rejestracji znaku towarowego lub publikacji tej rejestracji.”;

- 69) w art. 80 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 zdanie pierwsze słowa „decyzję dotkniętą oczywistym błędem proceduralnym” zastępuje się wyrazami „decyzję, która zawiera oczywisty błąd”;
 - b) ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Unieważnienia wpisu do rejestru lub odwołania decyzji dokonuje się w ciągu jednego roku od daty wpisu do rejestru lub podjęcia decyzji, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron postępowania i jakiegokolwiek właściciela praw do europejskiego znaku towarowego, które zostały wpisane w rejestrze.”;
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa stron do wniesienia odwołania zgodnie z art. 58 i 65 lub dla możliwość poprawiania błędów i oczywistych niedopatrzeń zgodnie z art. 79d. Jeżeli odwołanie zostało wniesione w stosunku do decyzji Agencji zawierającej błąd, postępowanie odwoławcze staje się bezprzedmiotowe po odwołaniu przez Agencję jej decyzji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.”;
- 70) w art. 82 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do terminów określonych w art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 36 ust. 2, art. 41 ust. 1 i 3, art. 47 ust. 3, art. 60, art. 65 ust. 5, art. 81, art. 112 oraz do terminów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu lub do terminu zastrzeżenia starszeństwa na podstawie art. 34 po dokonaniu zgłoszenia.”;
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeśli Agencja uwzględni wnioski, konsekwencje wynikające z uchybienia terminu zostają zniesione. Jeżeli decyzja została podjęta po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu, ale przed złożeniem wniosku o kontynuację postępowania, wydział właściwy do podjęcia decyzji w sprawie zaniechanej czynności dokonuje przeglądu decyzji, a w przypadku gdy samo dopełnienie zaniechanej czynności jest wystarczające, podejmuje odmienną decyzję. Jeżeli pierwotna decyzja nie ma zostać zmieniona, potwierdza się ją na piśmie.”;

71) dodaje się art. 82a w brzmieniu:

„Artykuł 82a

Przerwanie postępowania

W przypadku przerwania lub wznowienia postępowania Agencji postępuje zgodnie z zasadami określonymi zgodnie z art. 93a lit. i).”;

72) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 83

Odniesienie do zasad ogólnych

W przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia Agencja bierze pod uwagę zasady prawa procesowego uznane powszechnie w państwach członkowskich.”;

73) w art. 85 ust. 1 słowa „na warunkach ustanowionych w rozporządzeniu wykonawczym” zastępuje się słowami „na warunkach określonych zgodnie z art. 93a lit. j).”;

74) art. 86 ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ odpowiedzialny za weryfikację autentyczności decyzji i przekazuje jego dane kontaktowe do Agencji, Trybunału Sprawiedliwości i Komisji. Bez konieczności spełniania wymogów formalnych innych niż weryfikacja autentyczności decyzji do decyzji tego organu zostaje dołączony nakaz jej wykonania.”;

75) art. 87 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 87

Rejestr wspólnotowych znaków towarowych

1. Agencja prowadzi rejestr, który zawiera te dane szczegółowe, których rejestracja lub włączenie jest przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub w akcie delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia. Agencja aktualizuje rejestr.

2. Rejestr jest dostępny do wglądu publicznego. Może być prowadzony w formie elektronicznej.

3. Agencja prowadzi elektroniczną bazę danych zawierającą szczegółowe dane o dokonanych zgłoszeniach do rejestracji wspólnotowych znaków towarowych oraz wpisy dokonywane w rejestrze. Zawartość tej bazy danych może zostać udostępniona publicznie. Dyrektor wykonawczy określa warunki dostępu do tej bazy danych i sposób, w jaki zawartość tej bazy danych może zostać udostępniona w formie do odczytu maszynowego, w tym odpowiednie opłaty.”;

76) w art. 88 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł „Wgląd do akt” otrzymuje brzmienie „Wgląd do akt i ich przechowywanie”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli akta są przedmiotem wglądu zgodnie z ust. 2 lub 3, niektóre dokumenty znajdujące się w aktach mogą być nieudostępniane. Dyrektor wykonawczy określa sposób wglądu do akt.

5. Agencja przechowuje akta wszystkich procedur odnoszących się do zgłoszenia europejskiego znaku towarowego lub do rejestracji europejskiego znaku towarowego. Dyrektor wykonawczy określa sposób, w jaki te akta są przechowywane. W przypadku przechowywania akt w formie elektronicznej, oryginały dokumentów stanowiących podstawę takich elektronicznych akt są niszczone po upływie okresu następującego po ich przyjęciu przez Agencję, który to okres ustala dyrektor wykonawczy.”;

77) art. 89 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 89

Publikacje okresowe

1. Urząd publikuje okresowo:

a) Biuletyn Europejskich Znaków Towarowych zawierający wpisy do rejestru, jak również pozostałe dane szczegółowe, których publikacja przewidziana jest w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

b) Dziennik Urzędowy zawierający obwieszczenia i informacje ogólne dyrektora wykonawczego Agencji, jak również wszelkie pozostałe informacje dotyczące niniejszego rozporządzenia lub jego wykonania;

Publikacje, o których mowa w lit. a) i b), mogą być dokonywane w formie elektronicznej.

2. Biuletyn Europejskich Znaków Towarowych publikowany w sposób określony przez dyrektora wykonawczego, który określa również częstotliwość jego publikacji.

3. Dyrektor wykonawczy może określić, że niektóre informacje publikowane są w Dzienniku Urzędowym we wszystkich językach urzędowych Unii.”;

78) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla ust. 3 zdanie drugie osoby fizyczne lub prawne, które nie mają stałego miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Unii, muszą być reprezentowane przed Agencją zgodnie z art. 93 ust. 1 we wszystkich postępowaniach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem dokonywania zgłoszenia europejskiego znaku towarowego.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, nie muszą być reprezentowane przed Agencją w przypadkach określonych zgodnie z art. 93a lit. p).”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku spełnienia warunków określonych zgodnie z art. 93a lit. p) wyznacza się wspólnego pełnomocnika.”;

79) w art. 93 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Reprezentowanie osób fizycznych lub prawnych przed Agencją może być podjęte jedynie przez:

a) każdą osobę wykonującą zawód prawnika mającą odpowiednie kwalifikacje w jednym z państw członkowskich, posiadającą miejsce prowadzenia działalności w Unii, w zakresie w jakim jest uprawniona w ramach danego państwa do występowania jako pełnomocnik w sprawach dotyczących znaków towarowych;

b) zawodowych pełnomocników, których imiona i nazwiska znajdują się na liście prowadzonej w tym celu przez Agencję.

Pełnomocnicy występujący przed Agencją na jej wniosek składają w Agencji podpisane upoważnienie, które załącza się do akt.

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dyrektor wykonawczy przyznaje odstępstwo od:

a) wymogu określonego w ust. 2 lit. c) zdanie drugie, jeżeli kandydat udowodni, że zdobył wymagane kwalifikacje w inny sposób;

b) wymogu określonego w ust. 2 lit. a) w przypadku wysoko wykwalifikowanych specjalistów, pod warunkiem spełniania wymogów określonych w ust. 2 lit. b) i c).”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dana osoba może zostać skreślona z listy zawodowych pełnomocników na warunkach określonych zgodnie z art. 93a lit. p).”;

80) w tytule IX dodaje się sekcję 5 w brzmieniu:

„SEKCJA 5

Przyznanie kompetencji

Artykuł 93a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) wymogi dotyczące formy decyzji, o której mowa w art. 75;
- b) zasady przeprowadzania postępowań ustnych i postępowań dowodowych, o których mowa w art. 77 i 78;
- c) zasady zawiadamiania, o którym mowa w art. 79;
- d) procedurę zawiadamiania o utracie praw, o której mowa w art. 79a;
- e) zasady dotyczące środków komunikacji, w tym elektronicznych środków komunikacji, o których mowa w art. 79b, które mają być używane przez strony w postępowaniach przed Agencją, i formularzy, które mają zostać udostępnione przez Agencję;
- f) zasady obliczania i czasu trwania terminów, o których mowa w art. 79c ust. 1;
- g) procedurę poprawiania błędów językowych, błędów pisarskich i oczywistych niedopatrzeń popełnionych w decyzjach Agencji oraz błędów technicznych popełnione przez Agencję przy rejestracji znaku towarowego lub publikacji tej rejestracji, zgodnie z art. 79d;
- h) procedurę uchylania decyzji lub unieważniania wpisu w rejestrze, zgodnie z art. 80 ust. 1;
- i) zasady przerwania i wznowienia postępowania przed Agencją, zgodnie z art. 82a;
- j) procedury dotyczące podziału oraz ustalenia kosztów, o których mowa w art. 85 ust. 1;
- k) dane szczegółowe, określone w art. 87 ust. 1;
- l) procedurę wglądu do akt przewidzianą w art. 88, w tym części akt nieudostępnionych, oraz zasady przechowywania akt Agencji zgodnie z art. 88 ust. 5;
- m) zasady publikowania w Biuletynie Europejskich Znaków Towarowych danych szczegółowych i wpisów, o których mowa w art. 89 ust. 1 lit. a) , w tym rodzaj

informacji oraz języki, w których te dane szczegółowe i wpisy mają być publikowane;

- n) częstotliwość, z jaką publikowany jest Dziennik Urzędowy Agencji, o którym mowa w art. 89 ust. 1 lit. b), oraz formę i języki, w których jest on publikowany;
- o) zasady wymiany informacji i komunikacji między Agencją a władzami państw członkowskich oraz kontroli dokumentów przez sądy lub organy państw członkowskich lub za ich pośrednictwem, zgodnie z art. 90;
- p) odstępstwa od obowiązku posiadania pełnomocnika w postępowaniach przed Agencją przewidzianego w art. 92 ust. 2, warunki, na jakich wyznacza się wspólnego pełnomocnika zgodnie z art. 92 ust. 4, warunki, na jakich pracownicy, o których mowa w art. 92 ust. 3, i zawodowi pełnomocnicy, o których mowa w art. 93 ust. 1, muszą złożyć do Agencji podpisany dokument pełnomocnictwa, aby móc podjąć się reprezentacji, treść tego pełnomocnictwa oraz warunki, na jakich dana osoba może zostać skreślona z listy zawodowych pełnomocników przewidzianej w art. 93 ust. 5.”;

81) w tytule X tytuł sekcji 1 otrzymuje brzmienie:

„Stosowanie przepisów Unii w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych”;

82) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Stosowanie przepisów Unii w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych”;

b) w ust. 1 słowa „postanowienia rozporządzenia (WE) nr 44/2001 stosują się” zostają zastąpione słowami „przepisy Unii w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych stosuje się”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do rozporządzenia (WE) nr 44/2001 obejmują w stosownych przypadkach Umowę pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych sporządzoną w dniu 19 października 2005 r.”;

83) w art. 96 lit. c) słowa „art. 9 ust. 3 zdanie drugie” zastępuje się słowami „art. 9b ust. 2”;

84) art. 99 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W powództwach określonych w art. 96 lit. a) i c) zarzut odnoszący się do stwierdzenia wygaśnięcia lub nieważności europejskiego znaku towarowego, wniesiony drogą inną niż roszczenie wzajemne, jest dopuszczalny, jeżeli pozwany podnosi zarzut, że w momencie wszczęcia postępowania o naruszenie istniała możliwość stwierdzenia wygaśnięcia prawa właściciela europejskiego znaku towarowego z powodu braku rzeczywistego używania.”;

85) w art. 100 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Sąd w sprawach europejskich znaków towarowych, do którego zostało zgłoszone roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności europejskiego znaku towarowego, nie rozpatruje roszczenia wzajemnego, dopóki zainteresowana strona lub sam sąd nie zawiadomi Agencji o dacie, z jaką roszczenie wzajemne zostało zgłoszone. Agencja wpisuje tę informację w rejestrze. Jeżeli przed Agencją toczy się postępowanie w sprawie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności europejskiego znaku towarowego, Agencja informuje o tym sąd, który zawiesza postępowanie do momentu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie wniosku lub do momentu wycofania wniosku.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy sąd w sprawach europejskich znaków towarowych wydał orzeczenie, które stało się prawomocne w sprawie roszczenia wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności europejskiego znaku towarowego, egzemplarz orzeczenia przekazywany jest bezzwłocznie do Agencji przez sąd lub przez którąkolwiek ze stron w postępowaniach krajowych. Agencja lub jakakolwiek zainteresowana strona może zażądać informacji na temat takiego przekazania. Agencja wpisuje orzeczenie do rejestru i podejmuje niezbędne środki w celu zastosowania się do jego części normatywnej.”;

86) art. 102 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sąd w sprawach europejskich znaków towarowych może również stosować środki lub zarządzenia dostępne zgodnie z obowiązującym prawem, które uznaje za właściwe w okolicznościach danej sprawy.”;

87) skreśla się art. 108;

88) w art. 113 ust. 3 słowa „a także wymogi formalne określone w rozporządzeniu wykonawczym” zastępuje się słowami „a także wymogi formalne ustanowione zgodnie z art. 114a”;

89) w art. 114 ust. 2 słowa „rozporządzeniu wykonawczym” zastępuje się słowami „akcie delegowanym przyjętym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”;

90) dodaje się art. 114a w brzmieniu:

„Artykuł 114a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163 określających warunki formalne, które musi spełniać wniosek o konwersję europejskiego znaku towarowego, szczególnie jego badania oraz jego publikacji.”;

91) art. 116 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla ust. 1, Agencja może korzystać z usług oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych pracowników niezatrudnionych przez Agencję. Zarząd przyjmuje decyzję ustanawiającą zasady delegowania ekspertów krajowych do Agencji.”;

92) w art. 117 słowa „Do Urzędu” zastępuje się słowami „Do Agencji i jej pracowników”;

93) w art. 119 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 akapit drugi zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Tłumaczenie przedstawia się w terminie wyznaczonym zgodnie z art. 144a lit. b).”;

b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Dyrektor wykonawczy określa sposób poświadczania tłumaczeń.”;

94) w art. 120 ust. 1 słowa „rozporządzeniu wykonawczym” zastępuje się słowami „akcie delegowanym przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia”;

95) skreśla się art. 122;

96) art. 123 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 123

Przejrzystość

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Agencji stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady(*).

2. Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

3. Decyzje podjęte przez Agencję zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być przedmiotem skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich lub może zostać przeciwko nim wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na warunkach określonych, odpowiednio, w art. 228 i 263 Traktatu.

4. Przetwarzanie przez Agencję danych o charakterze osobowym podlega przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady(**).

(*) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

(**) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

97) dodaje się art. 123a w brzmieniu:

„Artykuł 123a

Przepisy w zakresie bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz informacji nieklasyfikowanych szczególnie chronionych

Agencja stosuje zasady bezpieczeństwa zawarte w przepisach Komisji w zakresie bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (EUCI) oraz informacji nieklasyfikowanych szczególnie chronionych, zgodnie z załącznikiem do decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom(*). Stosowanie zasad bezpieczeństwa odnosi się, między innymi, do przepisów dotyczących wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

(*) Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.”;

98) w tytule XII dodaje się sekcję 1a w brzmieniu:

„SEKCJA 1a

Zadania Agencji i współpraca w celu upowszechniania harmonizacji praktyk

Artykuł 123b

Zadania Agencji

1. Agencji powierza się następujące zadania:

- a) administrowanie i upowszechnianie systemu europejskiego znaku towarowego ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu;
- b) administrowanie i upowszechnianie systemu ochrony europejskich wzorów ustanowionego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 6/2002(*);
- c) upowszechnianie harmonizacji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów we współpracy z centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym z Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluxu;
- d) zadania, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 386/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady(**).

2. Agencja współpracuje z instytucjami, organami, podmiotami, urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej, organizacjami międzynarodowymi i organizacjami pozarządowymi w odniesieniu do zadań określonych w ust. 1.

3. Agencja może świadczyć dobrowolne usługi mediacyjne w celu udzielenia stronom pomocy w osiągnięciu ugody.

Artykuł 123c

Współpraca w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi

1. Agencja i centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu współpracują ze sobą w celu upowszechniania harmonizacji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów.

Współpraca ta obejmuje następujące obszary działalności:

- a) opracowanie wspólnych standardów rozpatrywania zgłoszeń;
- b) tworzenie wspólnych lub połączonych baz danych i portali do celów prowadzenia ogólnounijnnych konsultacji, poszukiwań i klasyfikacji;
- c) stałe dostarczanie i wymiana danych i informacji, w tym zasilanie danymi baz danych i portali, o których mowa w lit. b);
- d) ustanowienie wspólnych standardów i praktyk z myślą o zapewnieniu interoperacyjności między procedurami i systemami w całej UE oraz podniesienie ich spójności, skuteczności i efektywności;
- e) wymianę informacji na temat praw własności przemysłowej i procedur, w tym wzajemne wsparcie dla punktów pomocy i centrów informacyjnych;
- f) wymianę wiedzy specjalistycznej i pomoc w odniesieniu do obszarów określonych w lit. a)–e).

2. Agencja określa, opracowuje i koordynuje wspólne projekty leżące w interesie Unii w odniesieniu do obszarów, o których mowa w ust. 1. Definicja projektu obejmuje konkretne obowiązki i zobowiązania każdego z uczestniczących urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluxu.

3. Urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu skutecznie uczestniczą we wspólnych projektach, o których mowa w ust. 2, w celu zapewnienia ich rozwoju, funkcjonowania, interoperacyjności i aktualności.

4. Agencja zapewnia wsparcie finansowe dla wspólnych projektów leżących w interesie Unii, o których mowa w ust. 2, w zakresie w jakim jest to konieczne do efektywnego uczestniczenia urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluxu we wspólnych projektach w rozumieniu ust. 3. Wsparcie finansowe może przybrać formę dotacji. Łączna kwota finansowania nie może przekraczać 10 % rocznego dochodu Agencji. Beneficjentami dotacji mogą być centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu. Dotacje mogą być przyznawane bez zaproszenia do składania wniosków zgodnie z przepisami finansowymi mającymi zastosowanie wobec Agencji oraz z zasadami procedur przyznawania dotacji zawartymi w rozporządzeniu finansowym Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012(***) oraz w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012(****).

(*) Dz.U. L 3 z 5.1.2002, s. 1.

(**) Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 1.

(***) Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

(****) Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1.”;

99) w tytule XII sekcje 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„SEKCJA 2
Zarząd

Artykuł 124

Kompetencje zarządu

1. Bez uszczerbku dla kompetencji powierzonych komitetowi budżetowemu w sekcji 5 zarząd posiada następujące kompetencje:

- a) zarząd przyjmuje roczny program prac Agencji na nadchodzący rok, w oparciu o projekt przedłożony przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. c) oraz uwzględniając opinię Komisji, a następnie przekazuje przyjęty roczny program prac Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
- b) po przeprowadzeniu wymiany opinii między dyrektorem wykonawczym a odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego zarząd przyjmuje wieloletni strategiczny program prac Agencji, obejmujący strategię Agencji w dziedzinie współpracy międzynarodowej, w oparciu o projekt przedłożony przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. d) oraz uwzględniając opinię Komisji, a następnie przekazuje przyjęty wieloletni strategiczny program Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
- c) zarząd przyjmuje sprawozdanie roczne w oparciu o projekt przedłożony przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. f) i przekazuje przyjęte sprawozdanie roczne Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu;
- d) zarząd przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej w oparciu o projekt przedłożony przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. g);
- e) zarząd przyjmuje zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów w Agencji i zarządzania nimi.
- f) zgodnie z ust. 2 wykonuje – w odniesieniu do pracowników Agencji – uprawnienia organu powołującego przyznane temu organowi w regulaminie pracowniczym oraz uprawnienia przyznane organowi uprawnionemu do zawierania umów o pracę w warunkach zatrudnienia innych pracowników („uprawnienia organu powołującego”);

- g) zarząd przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- h) zarząd powołuje i może odwołać dyrektora wykonawczego i zastępcę dyrektora wykonawczego lub zastępców dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 129 oraz powołuje prezesa, przewodniczących i członków izb odwoławczych zgodnie z art. 136;
- i) zarząd zapewnia podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen, o których mowa w art. 165a, oraz z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF);
- j) zarząd jest konsultowany przed przyjęciem wytycznych dla rozpatrywania w Agencji, jak też w innych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
- k) zarząd może wydawać opinie i żądać informacji od dyrektora wykonawczego oraz Komisji, jeżeli uzna to za konieczne.

2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego i art. 142 warunków zatrudnienia innych pracowników zarząd przyjmuje – na podstawie art. 2 ust 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników – decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień.

Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do przekazywania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, zarząd może – w drodze decyzji – zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i uprawnienia przekazane przez niego oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też członkowi personelu innemu niż dyrektor wykonawczy.

Artykuł 125

Skład zarządu

1. W skład zarządu wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego z państw członkowskich, dwóch przedstawicieli Komisji oraz ich zastępcy.
2. Członkowie zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego.
3. Kadencja trwa cztery lata. Kadencja może zostać przedłużona.

Artykuł 126

Przewodniczący zarządu

1. Zarząd wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, w przypadku gdy nie może on pełnić swoich obowiązków.

2. Kadencja przewodniczącego i jego zastępcy trwa cztery lata. Kadencja może być jednokrotnie odnowiona. Jeżeli jednak w którymkolwiek momencie swojej kadencji tracą oni status członków zarządu, ich kadencja także kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 127

Posiedzenia

1. Posiedzenia zarządu zwoływane są przez przewodniczącego zarządu.

2. Dyrektor wykonawczy bierze udział w obradach, chyba że zarząd zdecyduje inaczej.

3. Zwyczajne posiedzenia zarządu odbywają się raz do roku. Ponadto zarząd zbiera się z inicjatywy swojego przewodniczącego lub na wniosek Komisji lub jednej trzeciej państw członkowskich.

4. Zarząd uchwała swój regulamin.

5. Zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Jednakże decyzje, do podjęcia których zarząd jest uprawniony na podstawie art. 124 ust. 1 lit. a) i b), art. 126 ust. 1 i art. 129 ust. 2 i 4, wymagają większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.

6. Zarząd może zapraszać obserwatorów do udziału w swoich w posiedzeniach.

7. Obsługę sekretariatu zarządu zapewnia Agencja.

SEKCJA 2a

Rada wykonawcza

Artykuł 127a

Powołanie

Zarząd może powołać radę wykonawczą.

Artykuł 127b

Funkcje i organizacja

1. Rada wykonawcza wspiera zarząd.

2. Radzie wykonawczej powierza się następujące funkcje:

a) przygotowywanie decyzji, które mają zostać przyjęte przez zarząd;

b) zapewnianie wraz z zarządem podjęcia odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających z wewnętrznych lub

zewnątrznych sprawozdań z kontroli i ocen oraz z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);

- c) bez uszczerbku dla funkcji dyrektora wykonawczego określonych w art. 128, służenie pomocą i doradztwem dyrektorowi wykonawczemu w zakresie wdrażania decyzji zarządu, mając na uwadze wzmocnienie nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym.

3. W sytuacji pilnej potrzeby rada wykonawcza może podejmować określone decyzje tymczasowe w imieniu zarządu, w szczególności w kwestiach administracyjnych, w tym w zakresie zawieszenia przekazania uprawnień organu powołującego.

4. W skład rady wykonawczej wchodzi przewodniczący zarządu, jeden przedstawiciel Komisji w zarządzie oraz trzech innych członków wyznaczonych przez zarząd spośród jego członków. Przewodniczący zarządu jest również przewodniczącym rady wykonawczej. Dyrektor wykonawczy bierze udział w posiedzeniach rady wykonawczej, ale nie posiada prawa głosu.

5. Kadencja członków rady wykonawczej wynosi cztery lata. Kadencja członków rady wykonawczej kończy się wraz z zakończeniem ich członkostwa w zarządzie.

6. Rada wykonawcza odbywa co najmniej jedno posiedzenie zwyczajne co trzy miesiące. Ponadto rada wykonawcza zbiera się także z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek jej członków.

7. Rada wykonawcza przestrzega regulaminu ustanowionego przez zarząd.

„SEKCJA 3

Dyrektor wykonawczy

Artykuł 128

Funkcje dyrektora wykonawczego

1. Agencja jest zarządzana przez dyrektora wykonawczego. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed zarządem.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, zarządu i komitetu budżetowego dyrektor wykonawczy dysponuje pełną niezależnością w realizacji swoich obowiązków i nie zwraca się o polecenia ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.

3. Dyrektor wykonawczy jest prawnym przedstawicielem Agencji.

4. Dyrektor wykonawczy pełni w szczególności następujące funkcje:

- a) podejmuje wszystkie niezbędne kroki, obejmujące przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikowanie obwieszczeń, w celu zapewnienia funkcjonowania Agencji;
- b) wdraża decyzje przyjęte przez zarząd;

- c) przygotowuje projekt rocznego programu prac, określając zasoby ludzkie i finansowe dla każdego z działań, i przekazuje ten program zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
- d) przygotowuje projekt wieloletniego programu strategicznego, w tym strategię Agencji w dziedzinie współpracy międzynarodowej, i przekazuje ten program zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją oraz po wymianie opinii z odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego;
- e) wykonuje roczny program prac i wieloletni program strategiczny oraz przedstawia zarządowi sprawozdania z ich wykonania;
- f) opracowuje roczne sprawozdanie z działalności Agencji i przedstawia je zarządowi do zatwierdzenia;
- g) przygotowuje projekt wieloletniego planu polityki kadrowej i przekazuje ten plan zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
- h) opracowuje plan działań następczych w odniesieniu do ustaleń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen, dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz przekazuje Komisji i zarządowi sprawozdania z postępów w ich realizacji dwa razy w roku;
- i) chroni interesy finansowe Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz – w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – odzyskiwanie nienależycie wydatkowanych kwot, a także – w stosownych przypadkach – nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasających kar administracyjnych i finansowych;
- j) opracowuje strategię Agencji na rzecz przeciwdziałania nadużyciom i przedstawia ją komitetowi budżetowemu do zatwierdzenia;
- k) w celu zapewnienia jednolitego stosowania rozporządzenia może przekazywać sprawy prawne do rozszerzonej izby odwoławczej, w szczególności jeżeli izby odwoławcze wydały w danej kwestii odmienne decyzje;
- l) opracowuje preliminarz dochodów i wydatków Agencji oraz wykonuje budżet;
- m) wykonuje uprawnienia w odniesieniu do pracowników, powierzone mu przez zarząd zgodnie z art. 124 ust. 1 lit. f);
- n) wykonuje uprawnienia powierzone mu zgodnie z art. 26 ust. 3, art. 29 ust. 5, art. 30 ust. 2, art. 45 ust. 3, art. 75 ust. 2, art. 78 ust. 5, art. 79, 79b, 79c, art. 87 ust. 3, art. 88 i 89, art. 93 ust. 4, art. 119 ust. 8 oraz art. 144 zgodnie kryteriami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- o) może delegować swoje funkcje.

5. Dyrektor wykonawczy wspomagany jest przez swojego zastępcę lub zastępców. W przypadku nieobecności lub niedyspozycji dyrektora wykonawczego, zastępca dyrektora wykonawczego lub jeden z zastępców dyrektora wykonawczego zastępuje go zgodnie z procedurą ustaloną przez zarząd.

Artykuł 129

Powoływanie i odwoływanie dyrektora wykonawczego oraz przedłużanie jego kadencji

1. Dyrektor wykonawczy zatrudniany jest w Agencji na czas określony, zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.

2. Dyrektor wykonawczy jest powoływany przez zarząd z listy kandydatów zaproponowanej przez Komisję po przeprowadzeniu otwartego i przejrzystego postępowania rekrutacyjnego. Przed mianowaniem kandydat wybrany przez zarząd może zostać poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania jej członków. Do celów zawarcia umowy w sprawie objęcia stanowiska dyrektora wykonawczego Agencję reprezentuje przewodniczący zarządu.

Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie na mocy decyzji zarządu działającego na wniosek Komisji Europejskiej.

3. Kadencja dyrektora wykonawczego wynosi pięć lat. Przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się ocenę pracy dyrektora wykonawczego oraz zadania i wyzwania stojące przed Agencją w przyszłości.

4. Zarząd – działając na wniosek Komisji, która uwzględnia ocenę, o której mowa w ust. 3 – może przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego jeden raz, na okres nie dłuższy niż pięć lat.

5. Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może pod koniec całego okresu urzędowania brać udziału w kolejnym postępowaniu rekrutacyjnym na to samo stanowisko.

6. Zastępca dyrektora wykonawczego lub zastępcy dyrektora wykonawczego są powoływani lub odwoływani z urzędu, jak przewidziano w ust. 2, po przeprowadzeniu konsultacji z dyrektorem wykonawczym oraz, w stosownym przypadku, z pełniącym obowiązki dyrektora wykonawczego. Kadencja zastępcy dyrektora wykonawczego wynosi pięć lat. Kadencja może zostać przedłużona jeden raz, na okres nie dłuższy niż pięć lat przez zarząd działający na wniosek Komisji, jak przewidziano w ust. 4, po konsultacji z dyrektorem wykonawczym.”;

100) w art. 130 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wydział odpowiedzialny za prowadzenie rejestru;”;

b) dodaje się lit. f) w brzmieniu:

„f) wszelkie inne jednostki lub osoby wyznaczone w tym celu przez dyrektora wykonawczego.”;

101) art. 132 ust. 2 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„W szczególnych przypadkach określonych zgodnie z art. 144a lit. c) decyzje są podejmowane przez jednego członka wydziału.”;

102) art. 133 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 133

Wydział odpowiedzialny za prowadzenie rejestru

1. Wydział odpowiedzialny za prowadzenie rejestru odpowiada za podejmowanie decyzji w sprawie wpisów do rejestru.

2. Jest on także odpowiedzialny za prowadzenie listy zawodowych pełnomocników, o której mowa w art. 93 ust. 2.

3. Decyzje wydziału podejmowane są przez jednego członka.”;

103) w art. 134 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydział unieważnień jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących:

a) wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub nieważności europejskiego znaku towarowego;

b) wniosków o dokonanie cesji europejskiego znaku towarowego zgodnie z art. 18.”;

b) ust. 2 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„W szczególnych przypadkach określonych zgodnie z art. 144a lit. c) decyzje są podejmowane przez jednego członka wydziału.”;

104) dodaje się art. 134a w brzmieniu:

„Artykuł 134a

Uprawnienia ogólne

Decyzje wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, które nie należą do zakresu kompetencji eksperta, wydziału sprzeciwów, wydziału unieważnień lub wydziału odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru, podejmowane są przez urzędnika lub jednostkę wyznaczonych w tym celu przez dyrektora wykonawczego.”;

105) w art. 135 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Izby odwoławcze odpowiedzialne są za decyzje w sprawach odwołań od decyzji podjętych zgodnie z art. 131 – 134a.”;

b) ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przez prezydium izb odwoławczych, o których mowa w art. 136 ust. 4 lit. a); lub”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rozszerzona izba jest również odpowiedzialna za wydawanie uzasadnionych opinii dotyczących spraw prawnych przekazywanych jej przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. k).”;

d) w ust. 5 skreśla się ostatnie zdanie;

106) art. 136 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 136

Niezawisłość członków izb odwoławczych

1. Prezes izb odwoławczych i przewodniczący poszczególnych izb powoływani są, zgodnie z procedurą określoną w art. 129 dotyczącą powoływania dyrektora wykonawczego, na okres pięciu lat. Nie mogą być odwołani ze swoich stanowisk w trakcie kadencji, chyba że zaistnieją poważne ku temu podstawy, a Trybunał Sprawiedliwości na wniosek instytucji, która ich powołała, podejmie decyzję o ich odwołaniu.

2. Kadencja prezesa izb odwoławczych może być przedłużona raz na okres kolejnych pięciu lat lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie wyników jego pracy przez zarząd.

3. Kadencja przewodniczących poszczególnych izb może być przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie wyników ich pracy przez zarząd, pod warunkiem uzyskania korzystnej opinii prezesa izb odwoławczych.

4. Prezes izb odwoławczych posiada następujące funkcje kierownicze i organizacyjne:

a) przewodniczy prezydium izb odwoławczych, które ustala reguły i organizację pracy izb;

b) zapewnia wykonanie rozstrzygnięć tego prezydium;

c) przydziela sprawy poszczególnym izmom, na podstawie obiektywnych kryteriów określonych przez prezydium izb odwoławczych;

- d) opracowuje i przekazuje dyrektorowi wykonawczemu potrzeby w zakresie wydatków umożliwiające opracowanie odpowiedniego planu wydatków.

Prezes izb odwoławczych przewodniczy obradom rozszerzonego składu izby.

5. Członkowie izb odwoławczych są powoływani przez zarząd na okres pięciu lat. Ich kadencja może być przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie wyników ich pracy przez zarząd, pod warunkiem uzyskania korzystnej opinii prezesa izb odwoławczych.

6. Członkowie izb odwoławczych nie mogą zostać odwołani ze stanowiska, chyba że istnieją poważne podstawy dla takiego odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości, w efekcie skierowania do niego tej sprawy przez zarząd na wniosek prezesa izb odwoławczych, po konsultacji z przewodniczącym izby, do której należy dany członek izby, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

7. Prezes izb odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie izb odwoławczych są niezawisli. W swoich rozstrzygnięciach nie są związani żadnymi instrukcjami.

8. Decyzje podejmowane przez rozszerzoną izbę w sprawie odwołań lub opinie dotyczące spraw prawnych przekazywanych izbie przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 135 mają wiążący charakter w odniesieniu do instancji decyzyjnych Agencji, o których mowa w art. 130.

9. Prezes izb odwoławczych i przewodniczący, jak również członkowie poszczególnych izb odwoławczych nie mogą być ekspertami ani członkami wydziału sprzeciwów, wydziału odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru i wydziałów unieważnień.”;

107) art. 138 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 138

Komitet budżetowy

1. Komitet budżetowy pełni funkcje powierzone mu w niniejszej sekcji.

2. Artykuł 125, art. 126 i art. 127 ust. 1–4, 6 i 7 stosuje się odpowiednio do komitetu budżetowego.

3. Komitet budżetowy podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Jednakże decyzje, do podjęcia których komitet budżetowy jest uprawniony zgodnie z art. 140 ust. 3 i art. 143, wymagają większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.”;

108) w art. 139 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Agencja przygotowuje dwa razy w roku sprawozdanie dla Komisji na temat swojej sytuacji finansowej. Na podstawie tego sprawozdania Komisja dokonuje przeglądu sytuacji finansowej Agencji.”;

109) dodaje się art. 141a w brzmieniu:

„Artykuł 141a

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań na mocy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999, Agencja przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego wewnętrznych postępowań dochodzeniowych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i przyjmuje odpowiednie przepisy obowiązujące wszystkich jej pracowników, wykorzystując szablon zawarty w załączniku do tego porozumienia.

2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania audytów, na podstawie dokumentacji i na miejscu, obejmujących wszystkich beneficjentów, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Agencji środki unijne.

3. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu nr 1073/1999 oraz w rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96 w celu ustalenia, czy w związku z dotacją lub kontraktem finansowanymi przez Agencję doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub dowolnego innego nielegalnego działania ze skutkiem dla interesów finansowych Unii.

4. Nie naruszając przepisów ust. 1, 2 i 3, porozumienia o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji przez Agencję zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

5. Komitet budżetowy przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń i uwzględnia koszty i korzyści wynikające z podejmowanych środków.”;

110) art. 144 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 144

Oplaty

1. Poza opłatami przewidzianymi w art. 26 ust. 2, art. 36 ust. 1 lit. c), art. 41 ust. 3, art. 44 ust. 4, art. 47 ust. 1 i 3, art. 49 ust. 4, art. 56 ust. 2, art. 60, art. 81 ust. 3, art. 82 ust. 1, art. 113 ust. 1 i art. 147 ust. 5 opłaty pobierane są w przypadkach wymienionych poniżej:

- a) wydanie kopii świadectwa rejestracji;
- b) rejestracja licencji lub innego prawa w odniesieniu do europejskiego znaku towarowego;
- c) rejestracja licencji lub innego prawa w odniesieniu do zgłoszenia europejskiego znaku towarowego;

- d) uchylenie rejestracji licencji lub innego prawa;
- e) zmiana zarejestrowanego europejskiego znaku towarowego;
- f) wydanie wyciągu z rejestru;
- g) wgląd do akt;
- h) wydanie kopii dokumentów z akt;
- i) wydanie uwierzytelnionych odpisów zgłoszenia;
- j) udostępnienie informacji zawartych w aktach;
- k) sprawdzenie ustalenia kosztów proceduralnych do zwrotu.

2. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, ustala się na poziomie, który zapewnia, że przychody są w zasadzie wystarczające dla zrównoważenia budżetu Agencji, a jednocześnie nie powodują gromadzenia nadmiernych nadwyżek. Nie naruszając przepisów art. 139 ust. 4 Komisja dokonuje przeglądu poziomu opłat, jeżeli gromadzenie nadmiernych nadwyżek będzie się powtarzało. Jeżeli w wyniku tego przeglądu nie dojdzie do obniżenia lub zmiany poziomu opłat, a w konsekwencji do zapobiegania dalszemu gromadzeniu nadmiernych nadwyżek, nagromadzone nadwyżki po przeglądzie przekazywane są do budżetu Unii.

3. Dyrektor wykonawczy określa wysokość opłat za usługi świadczone przez Agencję inne niż te, o których mowa w ust. 1, oraz za publikacje wydawane przez Agencję zgodnie z kryteriami określonymi w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 144a lit. d). Wysokość opłaty nie przekracza poziomu koniecznego do pokrycia kosztów konkretnych usług świadczonych przez Agencję.

4. Zgodnie z kryteriami określonymi w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 144a lit. d) dyrektor wykonawczy może podjąć następujące środki:

- a) może określić, które szczególne metody uiszczania opłat inne niż te określone zgodnie z art. 144a lit. d) mogą być wykorzystywane, w szczególności przy użyciu depozytów na rachunkach bieżących posiadanych w Agencji;
- b) może określić poziomy, poniżej których nadmierna kwota zapłacona w celu uiszczenia opłaty nie jest zwracana;
- c) może odstąpić od postępowania egzekucyjnego w celu odzyskania należnej kwoty, w przypadku gdy kwota, która ma być odzyskana jest minimalna lub jeśli odzyskanie kwoty jest zbyt niepewne.

W przypadku gdy możliwe jest wykorzystanie metod płatności, o których mowa w lit. a), dyrektor wykonawczy ustanawia datę, którą uznaje się za datę dokonania tych płatności na rzecz Agencji.”;

111) dodaje się sekcję 6 w brzmieniu:

„SEKCJA 6
Przekazanie uprawnień

Artykuł 144a
Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163 w celu określenia:

- a) konkretnych kryteriów używania języków, o których mowa w art. 119;
 - b) przypadków, w których decyzje w sprawie unieważnienia i decyzje w sprawie sprzeciwu podejmowane są przez jednego członka wydziału zgodnie z art. 132 ust. 2 i art. 134 ust. 2;
 - c) szczegółów dotyczących organizacji izb odwoławczych, w tym powoływania i roli prezydium izb odwoławczych, o którym mowa w art. 135. ust. 3 lit. a), składu rozszerzonej izby i zasad przekazywania jej spraw od rozstrzygnięcia zgodnie z art. 135 ust. 4, oraz warunków podejmowania decyzji przez jednego członka izby zgodnie z art. 135 ust. 2 i 5;
 - d) systemu opłat uiszczanych na rzecz Agencji zgodnie z art. 144, w tym ich wysokości, metod uiszczania opłat, walut, terminów płatności opłat, uznanej daty płatności oraz konsekwencji braku lub późnej zapłaty, niedopłaty i nadpłaty, usług, które mogą być świadczone bezpłatnie oraz kryteriów, zgodnie z którymi dyrektor wykonawczy może wykonywać swoje uprawnienia określone w art. 144 ust. 3 i 4.”;
- 112) w art. 145 słowa „rozporządzenia wykonawcze” zastępuje się słowami „akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia”;
- 113) art. 147 ust. 4, 5 i 6 otrzymują brzmienie:
- „4. Dokonanie zgłoszenia międzynarodowego podlega opłacie wnoszonej na rzecz Agencji. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na europejskim znaku towarowym opłata staje się należna w dniu rejestracji europejskiego znaku towarowego. Zgłoszenie uznaje się za dokonane w momencie wniesienia wymaganej opłaty.
5. Zgłoszenie międzynarodowe jest zgodne z warunkami formalnymi określonymi zgodnie z art. 161a lit. a).
6. Agencja bada, czy zgłoszenie międzynarodowe spełnia warunki określone w art. 146 oraz w ust. 1, 3 i 5 niniejszego artykułu.
7. Agencja niezwłocznie przekazuje zgłoszenie międzynarodowe do Biura Międzynarodowego.”;
- 114) dodaje się art. 148a w brzmieniu:

„Artykuł 148a

Powiadomienie o unieważnieniu podstawowego zgłoszenia lub podstawowej rejestracji

W terminie pięciu lat od daty rejestracji międzynarodowej Agencja powiadamia Biuro Międzynarodowe o faktach i decyzjach mających wpływ na ważność zgłoszenia europejskiego znaku towarowego lub rejestracji europejskiego znaku towarowego, na których oparta jest rejestracja międzynarodowa.”;

115) w art. 149 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Wniosek jest zgodny z warunkami formalnymi określonymi zgodnie z art. 161a lit. c).”;

116) skreśla się art. 154 ust. 4;

117) dodaje się art. 154a w brzmieniu:

„Artykuł 154a

Znaki wspólne i znaki certyfikujące

W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa oparta jest na podstawowym zgłoszeniu lub na podstawowej rejestracji dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego, wówczas Agencja postępuje zgodnie z procedurami przewidzianymi zgodnie z art. 161a lit. f).”;

118) skreśla się art. 155;

119) w art. 156 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 słowa „sześć miesięcy” zastępuje się słowami „jeden miesiąc”;

b) skreśla się ust. 4;

120) dodaje się art. 158a, 158b i 159c w brzmieniu:

„Artykuł 158a

Skutek prawny rejestracji przeniesień

Zapisywanie zmiany we własności rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co wpisanie przeniesienia w rejestrze zgodnie z art. 17.

Artykuł 158c

Skutek prawny rejestracji licencji i innych praw

Wpis licencji lub ograniczenia praw właściciela do dysponowania w odniesieniu do rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co rejestracja licencji, prawa rzeczowego, opłaty egzekucyjnej lub postępowania upadłościowego w rejestrze zgodnie odpowiednio z art. 19, 20, 21 i 22.

Artykuł 158c

Rozpatrywanie wniosków o rejestrację przeniesień, licencji lub ograniczeń prawa właściciela do dysponowania

W przypadkach określonych zgodnie z art. 161a lit. h) złożone w Agencji wnioski o rejestrację zmiany własności, licencji lub ograniczenia prawa właściciela do dysponowania, zmiany lub uchylecia licencji lub usunięcia ograniczenia prawa właściciela do dysponowania Agencja przekazuje do Biura Międzynarodowego.”;

121) w art. 159 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego, pod warunkiem że w dniu złożenia wniosku o przekształcenie było możliwe wskazanie tego państwa bezpośrednio na mocy protokołu madryckiego. Zastosowanie mają art. 112, 113 i 114.”;

b) w ust. 2 skreśla się słowa „lub porozumienia madryckiego”;

122) w tytule XIII dodaje się sekcję 4 w brzmieniu:

„SEKCJA 4

Przyznanie kompetencji

Artykuł 161a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 163, określających:

- a) warunki formalne zgłoszenia międzynarodowego, o których mowa w art. 147 ust. 5, procedurę rozpatrywania zgłoszenia międzynarodowego zgodnie z art. 147 ust. 6 oraz zasady przekazywania zgłoszenia międzynarodowego do Biura Międzynarodowego zgodnie z art. 147 ust. 4;
- b) zasady powiadamiania, o którym mowa w art. 148a;
- c) warunki formalne wniosku o rozszerzenie terytorialne, o których mowa w art. 149 ust. 2, procedurę analizowania tych warunków oraz zasady przekazywania wniosku o rozszerzenie terytorialne do Biura Międzynarodowego;
- d) procedurę zgłaszania zastrzeżenia starszeństwa zgodnie z art. 153;
- e) procedury badania bezwzględnych podstaw odmowy, o których mowa w art. 154, oraz wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu zgodnie z art. 156, w tym konieczne powiadomienie Biura Międzynarodowego;
- f) procedury w odniesieniu do rejestracji międzynarodowych, o których mowa w art. 154a;

- g) przypadki, w których Agencja powiadamia Biuro Międzynarodowe o unieważnieniu skutków rejestracji międzynarodowej na podstawie art. 158, i informacje, które takie powiadomienie zawiera;
 - h) zasady przekazywania wniosków do Biura Międzynarodowego zgodnie z art. 158c;
 - i) warunki formalne, z którymi musi być zgodny wniosek o przekształcenie zgodnie z art. 159 ust. 1;
 - j) warunki formalne wniosku o przekształcenie, o którym mowa w art. 161, i procedury dotyczące takiego przekształcenia;
 - k) zasady komunikacji między Agencją a Biurem Międzynarodowym, w tym przekazywania informacji zgodnie z art. 147 ust. 4, art. 148a, art. 153 ust. 2 i art. 158c.”;
- 123) skreśla się art. 162;
- 124) skreśla się art. 163;
- 125) dodaje się art. 163a w brzmieniu:

„Artykuł 163a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 24a, 35a, 45a, 49a, 57a, 65a, 74a, 74k, 93a, 114a, 144a i 161a, jest przyznawane na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 24a, 35a, 45a, 49a, 57a, 65a, 74a, 74k, 93a, 114a, 144a i 161a wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

- 126) skreśla się art. 164;
- 127) dodaje się art. 165a w brzmieniu:

„Artykuł 165a

Ocena i przegląd

1. Przed 2019 r. a następnie co pięć lat Komisja zleca przeprowadzenie oceny dotyczącej wykonania niniejszego rozporządzenia.
2. Ocena obejmuje przegląd ram prawnych dotyczących współpracy między Agencją a centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, ze szczególnym uwzględnieniem mechanizmu finansowania. W ramach oceny bada się również oddziaływanie, efektywność i skuteczność Agencji oraz jej metody pracy. W ocenie uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu Agencji oraz skutki finansowe jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie.
3. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny wraz ze swoimi wnioskami dotyczącymi tego sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i zarządowi. Ustalenia poczynione w ramach tej oceny są udostępniane do publicznej wiadomości.
4. W ramach co drugiej oceny dokonuje się oceny wyników osiągniętych przez Agencję z uwzględnieniem jej celów, mandatu i zadań. Jeśli Komisja uzna, że dalsze istnienie Agencji nie jest już uzasadnione w kontekście postawionych przed nią celów, może złożyć wniosek o uchylenie niniejszego rozporządzenia.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia [określić datę przypadającą dziewięćdziesiąt dni po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*].

Przepisy art. 1 ust. 9, ust. 10 lit. b), ust. 21, 22, 23, 25, 26, 27, 29, 30, 31, 34, 37, 38, 41, 44, 46, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 64, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 78, 79, 88, 89, 93, 94, 99 z wyjątkiem zakresu, w jakim odnosi się on do art. 128 ust. 4 lit. n), ust. 101, 103 lit. b), ust. 105 lit. d), ust. 112, 113, 114, 115, 117, 120, 123 oraz 124 obowiązują od [określić datę przypadającą pierwszego dnia pierwszego miesiąca po upływie 18 miesięcy od daty określonej w akapicie pierwszym].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący